

ЛИСТОПАД

1980

Київ

Виходить з січня 1927 р.

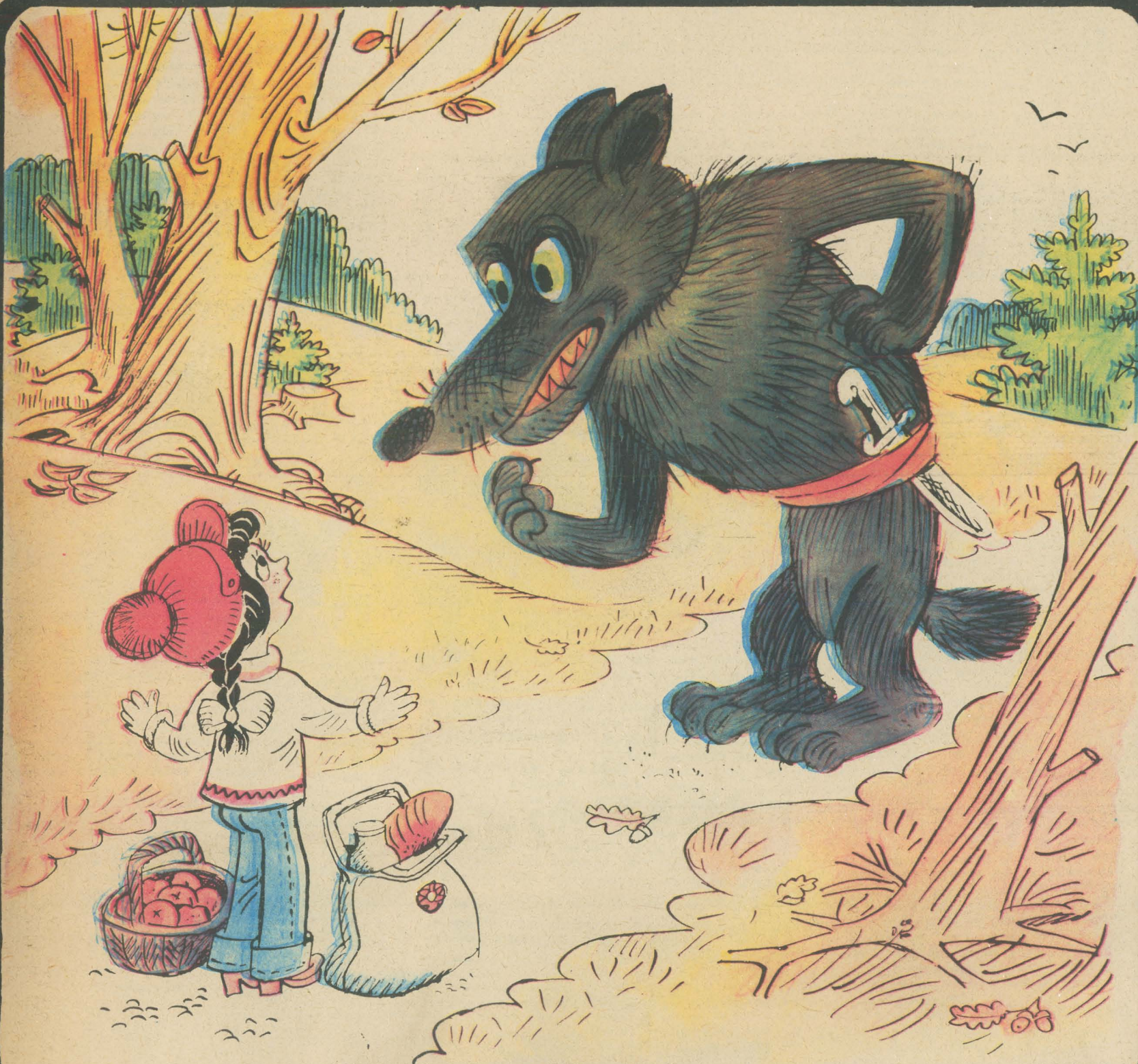
№ 21 (1087)

Ціна номера 20 коп.

ДІТЯРЯД

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Куди ідеш, Червона Шапочко?
— Шукаю бабусю. Тато з мамою кажуть, що вона десь тут живе,
а де саме — вони забули.

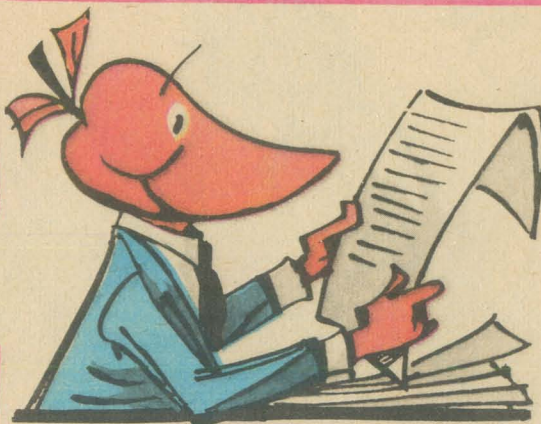
Олімпіада вже позаду, а в нашому селі Бутині і досі не згасають спортивні пристрасті. Тільки й чуєш: учора Микола (Петро, Степан) стрибнув майже на п'ять метрів, але цей рекорд протримався лише до вечора, бо, повертаючись із магазину, дядько Василь (Іван, Юхим) Микола (Петра, Степана) переплюнув. Таке гостре суперництво триває тому, що місток через річку Білу в аварійному стані і стати на нього відважиться хіба що хтось нетверезий. Йому, може, й корисно прийняти холодну купіль, але переважній більшості наших жителів, повір, Перце, спокійніше було б, якби керівники села і колгоспу звернули, на решті, увагу на таку «дрібницю», як місток. А високу спортивну форму ми підтримували б іншим способом.

В. МУЗИКА,
депутат Бутинецької сільської
Ради Сокальського району на
Львівщині.

Кажуть, що час — це гроші. Якби змарновані хвилини можна було матеріалізувати в мідяки, то на автобусних зупинках селища Рудничного їх би назбиралися гори. Автобуси маршруту № 3, який обслуговує автотранспортне підприємство № 03123, ходять так погано, що далі нікуди. Ми по півтори години простоємо на зупинках, потім, якщо пощастить, годину місимося в автобусі, щоб дістатися на роботу. Настрій після цього нікудишній. А поганий настрій — це і відповідна продуктивність праці, що теж, між іншим, означає чималенькі матеріальні втрати.

А. СУХОВАРОВ.

м. Кривий Ріг
Дніпропетровської області.

Друже Перце!

Ти знаєш, мабуть, щось лихе трапилося з керівництвом Олександрійського райвузла зв'язку. Звідки я це взяла! У нашому селі Долинському є кілька телефонів: на території бригади, на фермі, у сільській Раді. Всі вони не працюють. У кращому випадку, піднявши трубку, можна прослухати яку-небудь радіопередачу. Зате радіо на більшій частині села то мовчить, то не говорить. А рахунки за телефони і користування радіоточками надходять справно.

Я вже кілька разів письмово зверталася до керівників райвузла зв'язку з проханням вжити заходів. Недавно апелювала до них як депутат районної Ради народних депутатів, однак відповіді не одержала. Отож я й подумала, що, мабуть, трапилося щось із ними. Не може ж нормальний керівник без причини так безвідповідально ставитися до виконання своїх службових обов'язків.

О. СТЕЦЕНКО,

голова Долинської сільської Ради народних депутатів Олександрійського району.
Кіровоградська область.

Можу тебе запевнити: продукцію нашого заводу «Хімпобут» — олійну фарбу — покупець пізнає відразу, як тільки заходить у магазин. Проте запевняю я тебе в цьому без гордості і, тим більше, без радості. Бо радити і справді нема чого. Навпаки — плакати хочеться. Річ у тім, що свою продукцію ми запаковуємо у кілограмові та трикілограмові жерстяні банки, які постачає Знаменський міськпромкомбінат нашого ж таки Кіровоградського облмісцевпрому. Якість цих банок не витримує ніякої критики. Чого не скажеш, до речі, про керівників комбінату. Скільки ми писали їм, скільки скаржилися, що через їхній брак пропадає чимало фарби, і все марно. При транспортуванні шви банок як розходилися, так і розходяться, і фарба як лилася, так і плеться рікою. От і пізнають покупці нашу продукцію здалеку, не хочуть її брати. І доводиться нам розплачуватися за чужу халтуру.

А. РАЗВИН.

м. Кіровоград.

Пишуть тобі робітники Пологівської лісомеліоративної станції. Жили ми тихо, мирно, милувалися природою, тим паче, що житлові будинки станції розташовані воістину в райському куточку — поміж багатолітніх дерев, серед жоржин і троянд. Ніколи не думали, не гадали, що колись будемо тобі скаржитися. Але безтурботність тривала доти, поки до нас не присусідилася ПМК-125 і не почала зводити 60-квартирний житловий будинок. Собі в субпідрядчики ця ПМК вибрала іншу ПМК — № 586, на плечі котрої покладали проведення теплотраси і підключення її до опалювальної системи нашої станції.

Субпідрядчики, очолювані І. Г. Гребенюком, хвацько викорчували дерева, понівечили кущі троянд, і все це заради того, щоб викопати глибокий рів, укинути в нього кілька труб і зникнути. Потім будівельники з'явилися іще раз, укинули кілька залізобетонних лотків і знову зчезли.

Ось і сидимо ми, дивимося то на безлюдний об'єкт, то на настінні календарі, які стають усе тоншими й тоншими, і думаємо: не вже будівельники білих мух чекають!

За дорученням колективу
О. ВОРОНЧИХІНА.
Запорізька область.

Як правило, продукція, на якій красується державний Знак якості, так би мовити, авансом викликає довіру. Тому, коли ми одержали з Дніпропетровської міжобласної контори Головопостачкомплекту Міністерства заготівель УРСР десять пускачів ПМА-5100 і углядили на них почесні п'ятикутники, пильність наша задрімала. Куняла вона доти, поки ми не спробували використати пускачі за призначенням і не виявили, що це — безнадійна затія: регулюванню вони не піддавалися.

Встановити адресу бракоробів нам самотійно не пощастило: на своїй продукції завод-виготовлювач випнув Знак якості, зате власні реквізити надійно замаскував. То, може, з допомогою Дніпропетровської міжобласної контори, яка переслала нам неякісні пускачі, пощастить розшукати бракоробів!

Робітники електроцеху
Молочанського елеватора
Запорізького обласного
управління хлібопродуктів.

БУДЕ НАУКА

Взяли активну участь:
 Степанов Євген Дмитрович — секретар міськвиконкому;
 Нивин Ігор Васильович — голова Заводського райвиконкому м. Миколаєва;
 Бутенко Віталій Миколайович — голова Великокоренихської селищної Ради Заводського району м. Миколаєва;
 Брусков Євген Миколайович — завідувач Миколаївським міським відділом комунального господарства;
 Горбенко Вячеслав Миколайович — начальник Миколаївського міського експлуатаційно-виробничого управління автодоріг;
 Беляєва Алла Сергіївна — завідувача міськздороввідділом.
 Були присутні:
 Безчастна Галина Юхимівна — завідувача відділом обласного управління побутового обслуговування;
 Томазенко Костянтин Георгійович — заступник директора Заводського райхарчотуру.
 Був відсутній: заступник голови міськвиконкому Микола Омелянович Янишевський — ініціатор скликання наради.

Головує Степанов Є. Д.

Степанов. Товариші, як вам усім відомо, шість років тому до міста Миколаєва було приєднано кілька населених пунктів, зокрема, селище Велика Корениха і село Мала Корениха. Це була, як ви розумієте, значна подія в житті нашого міста. Звичайно, не все складалося гладко для нових городян, хоч вони й наблизилися впритул до найновіших набутків цивілізації... Нагадаю, що в 1977 році журнал «Перець» надрукував фейлетон «Міські селяни — хто вони?», в якому було названо окремі... гм... незначні недоліки в благоустрої названих населених пунктів. Так от, товариші, давайте самокритично глянемо, що зроблено нами за минулі три роки, себто з часу опублікування фейлетону. Це піде тільки на користь справі. Я думаю, що першому слід надати слово товаришу Бутенку...

Бутенко. Товариші. Я буду говорити з усією відвертістю, як до речі, до цього закликає шановний Євген Дмитрович...

Степан. Так, так. Для користі справи.

Бутенко. І прошу на мене не ображатися.

Голоси: «Зрозуміло!», «Які можуть бути образи?»

Так от, що зроблено по благоустрою Великої і Малої Корених з часу виступу «Перця»? З усією відвертістю й відповідальністю за свої слова скажу — майже нічого!

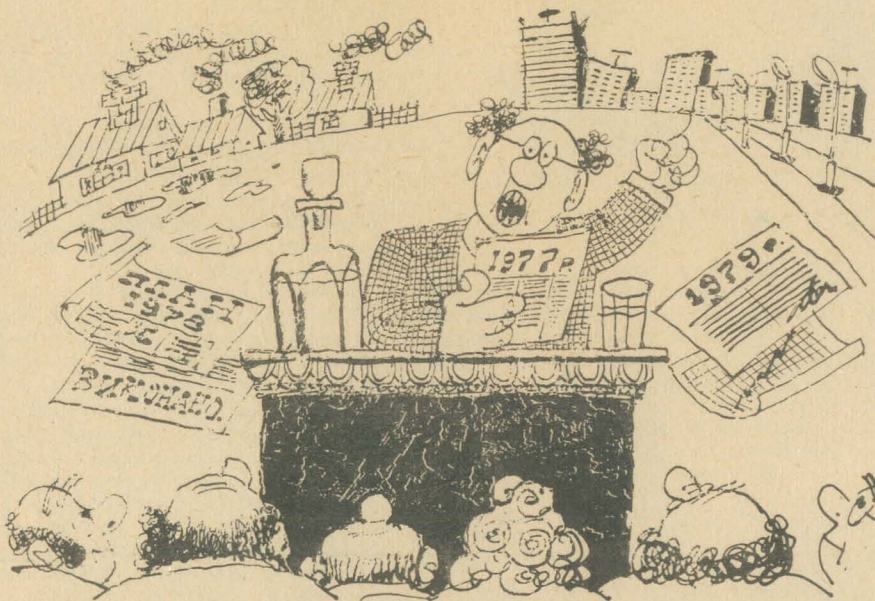
По залу прокотився гул невдоволення...

Степанов. Ну, знаєте, товаришу Бутенко!

Бутенко. Я ще раз кажу, що відповідаю за свої слова. Будемо говорити конкретно. У фейлетоні говорилося про відсутність дитячих дошкільних установ. Нема їх і тепер...

Степанов. Як так немає? Що це за дезінформація? А дитсадок на 50 місць?

Бутенко. Це якраз стільки, як кіт наплакав. Нам потрібно, як мінімум, у п'ять разів більше... Далі. Автобусного сполучення між Великою і Малою Коренихами не було і не передбачається.

(Скорочена стенограма наради, що відбулася в липні цього року при Миколаївському міськвиконкомі)

Степанов (до Нивина). Ігоре Васильовичу, що він говорить?

Нивин. На жаль... Товариш Бутенко має рацію... Невигідно там відкривати автобусний маршрут.

Степанов. Ну, це ви занадто... Щось придумайте... Продовжуйте, товаришу Бутенку...

Бутенко. Не ходить автобус до центра селища, хоч раніше — ходив. Не обладнано зупинок — жодного павільйону... Люди чекають автобусів під відкритим небом у будь-яку погоду... Мені вже соромно зустрічатися з ними...

Степанов. Я попрошу без емоцій! І, взагалі, ви тут явно перебільшуєте. Товаришу Горбенку, які перспективи стосовно доріг?

Горбенко. Та... Як вам сказати...

Степанов. Все ясно... Найближчим часом щось придумаємо...

Горбенко. Та-а-а...

Степанов. Що там у вас іще, товаришу Бутенку?

Бутенко. Та ще багато дечого...

Степанов. А ви не розводьте... Коротко...

Бутенко. На два населені пункти — ні лазні, ні перукарні... Овочами й молочними продуктами населення обслуговується вкрай незадовільно... А візьміть медичне обслуговування. Швидкої допомоги не дочекаєшся... Ось недавно був нещасний випадок...

Степанов. Знаємо... Алло Сергіївно, вам відомий цей факт невізду карети «Швидкої допомоги»?

Беляєва. Поки що ні... Але...

Степанов. Зрозуміло. З'ясуйте і покарайте... (До Бутенка). Сподіваємось, ви уже все сказали?

Бутенко. Далеко не все...

Степанов. Товаришу Бутенко, ви заходите далеко... Скільки вам років? Бутенко. Тридцять. Але яке це має значення?

Степанов. Має значення, голубе, має. Ви такий молодий, а стільки собі дозволяєте... Ні, ми, звичайно, не проти критики, рота вам не затуляємо. Але... От скажіть, ви, приміром, знаєте всіх присутніх? Зустрічалися з

ними? Можете, не відповідати. Бачу й так, що не знаєте, не зустрічалися. А вже критикуєте.

Бутенко. Не встиг познайомитися — мене лише кілька місяців тому обрали головою... Все ж товариша Брускова знаю. Був у нього. І в головного інженера комунального відділу був. Побутового сміття ніхто не вивозить роками... Водопровід не ремонтується. Коли ви, запитую, що-небудь зробите для нас? «Не знаємо», кажуть.

Брусков (зіскакує з місця). Молодий чоловіче!.. Я... Я вас попрошу!.. Ви ще дуже молодий...

Степанов. Ну, що ж, товариші, будемо закруглятися. Я думаю, що наша нарада була корисною в усіх відношеннях. З одного боку, ми побачили вочевидь результати зробленого нами. І хоч товариші Томазенко та Безчастна не виступали, однак ця розмова, безсумнівно, буде корисною і для них, і вони, як і раніш, докладатимуть всіх зусиль до того, щоб жителі Великої і Малої Корених відчували себе не «міськими селянами», а повноправними городянами... Голосне ж, наша розмова буде дуже корисною, я сказав би — стане справжньою наукою для безперечно перспективного молодого керівника — товариша Бутенка. Як бачимо, йому ще потрібно багато вчитися. Немає сумніву, що він зрозуміє свої помилки...

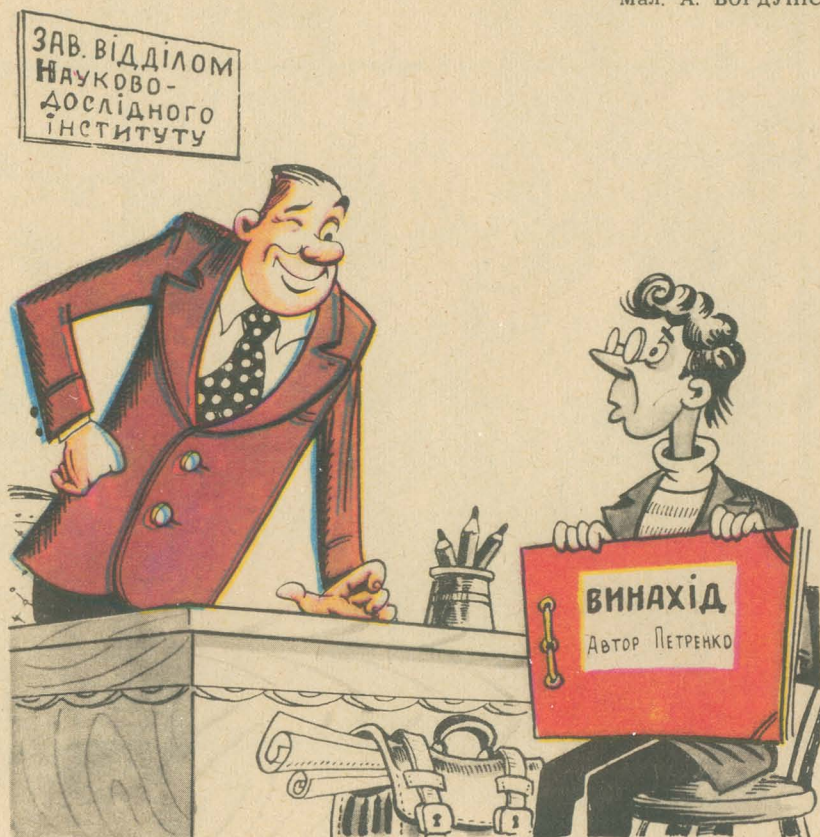
Голоси: «Вірно!», «Зрозуміє!»

ПРИМІТКА. Автор, як може здогадатися, читач, пропонує його увазі фейлетон, а не дослівну стенограму наради, яка справді відбулася. Його завданням було — передати дух і суть наради. А суть зводиться до того, що, як і раніше, «міські селяни» лишилися «міськими селянами», а в самому Миколаєві відповідальні товариші дуже мало роблять для того, щоб змінити становище. Отже, виходить, що «приєднання» те було, як кажуть, «ні к селу, ні к городу».

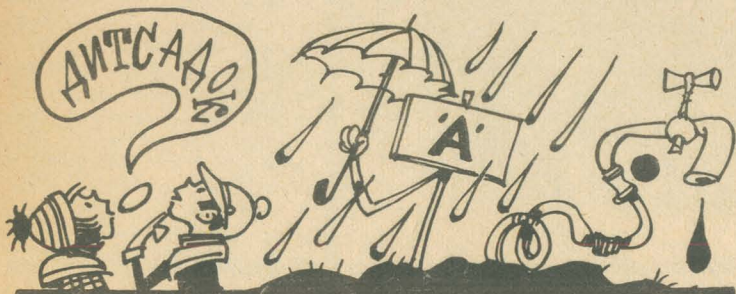
В. КИРИЛЕНКО,
 спец. кор. Перця.

Миколаїв — Київ.

Мал. А. БОРДУНІСА

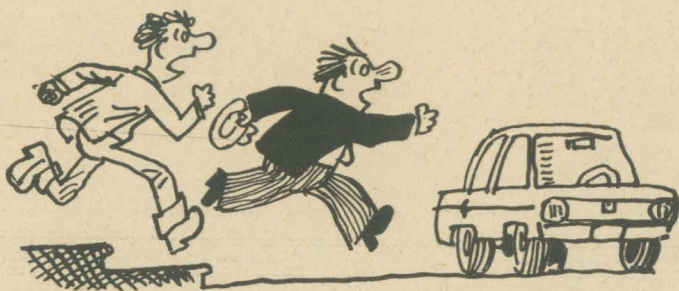

— Ви такий кмітливий, а ще й досі не можете збагнути, хто ваш співавтор.

ДЕНЬ НАРОДЖЕННЯ

ГУМОРЕСКА

Тарас Федорович Мотузка, статечний чоловік п'ятдесяти, з докором дивився на свого молодшого брата.

— Так я і думав, — гудів Тарас Федорович. — Забув! Забув, що матері через тиждень сімдесят років. А вона ж нас із тобою вивела в люди, за моїми бовдурами ходила, коли були малі, а тепер за твоїми...

— А ти? Згадав? Коли ми відзначали останній раз день народження матері? Га? Коли їй було шістдесят. Чого ж ти потім десять років не згадував? — підскакуючи на стільці від обурення молодший брат Андрій.

Тарас Федорович почервонів, хвилину помовчав, а потім відповів: — Я пам'ятав. Але ж мати вже дев'ять років живе у тебе. З того часу, як народилася Світлана... І твоїх дітей доглядає.

— Так ти що, від неї відмовився?

Старший Мотузка ще більше почервонів, грюкнув долонею по столу і гримнув своїм густим басом:

— Замовкни!

Руде кошеня, яке гралося катушкою ниток біля столу, високо підстрибнуло і блискавично шмигнуло під канапу.

На кілька секунд у кімнаті запанувала тиша. Потім Мотузка-старший майже спокійно сказав:

— У мене роботи — під саму завіязку. Працюю вдень і вночі.

— Я теж працюю!

— Забуваємо про себе і про рідних за роботою!.. Я прийшов не для того, щоб тобі дорікати і у чомусь звинувачувати. Давай зробимо добре діло — відсвяткуємо як слід день народження матері. Згода?

— Згода, — буркнув Андрій. — Де зберемось — у мене чи в тебе?

— Як хочеш, — сказав Мотузка-старший.

— То давай у тебе! Ти ж — головний технолог на своєму заводі. У тебе квартира — о-го-го! Шістдесят метрів! А я хто? Викладач фізики у середній школі. Житлова площа — сорок два метри, і все,

— Причому тут метри? Сімейне свято. Скромно, без зайвих.

— Вас четверо, нас п'ятеро та ще тітка Галина, без неї не можна. Це вже десять. Хіба мало?

— Добре! Зберемось у мене, — рішуче сказав Тарас Федорович і підвівся.

Андрій Федорович стояв коло вікна і спостерігав, як брат підійшов до свого червоного «Запорожця», як відчинив дверці, зручно вмовився і рушив з місця. Він з гордістю подумав: «Хоч ти і старший, і солідніший, — у тебе «Запорожець», а у мене «Жигулі». Йому на душі стало легко і радісно. Він весело заспівав: — Трум-бум-бум! Трум-бум-бум!..

Як завжди буває, в ювілейний день не все ладилось. Вранці Андрій через якусь дрібницю полаявся з дружиною. Вони довго і нудно з'ясовували стосунки.

Уже перед самим від'їздом на святковий обід закомизилася дев'ятирічна Світлана, а з нею — п'ятирічний Павлик. Якось заспокоїли їх. Ніби все вже було готове до від'їзду — закапризувала машина. Хоч і зовсім новенька, вона не хотіла заводитись, і квіт.

— От проклятий бендикс. Знову забарахлив, — голосно нарікав Мотузка-молодший.

— А може, і не бендикс, а щось інше, — під'южувала чоловіка Лариса. — Ти ж водій — нульового класу.

Нарешті мотор завісся.

— Ну, сідайте мерщій! Поїдемо. І так вже запізнились...

Тарас Федорович з нетерпінням чекав сім'ю брата і, побачивши з балкону його темно-зелену машину, вискочив на вулицю.

— Ну, нарешті! Пішли!

У вітальні зібрались обидві сім'ї. Дружина Тараса Федоровича Марія Григорівна, огрядна дама, командувала, розсаджуючи гостей.

— А, це ти, вітрогоне, — привітала вона Андрія. — Ану, йди сюди, почоломкаємось. І всі за стіл. Швиденько... Зачекай... А де ж іменинниця? Де Оксана Михайлівна?

— А й справді! Де? — вступився у брата Тарас Федорович.

Андрій Федорович вражено закліпав в'ями.

— Забув! Удома забув! — закричав старший брат, почервонівши від гніву. — Та як тобі не соромно, дурню!

— А ти! А ти! — замахав руками Андрій Федорович. — І не помітив би, якби не твоя дружина! Ой, лишенько, незручно як вийшло!

— Що не робиться — то на краще, — промовила Марія Григорівна. — Ви, двоє братів, їдьте за матір'ю, привезіть сюди, а ми її тут урочисто привітаємо. Воно навіть краще... Ми ж не які-небудь, що з лісу вийшли...

— Ходім, бовдуре, — сказав Мотузка-старший.

— Пішли, інженере, — відповів Андрій Федорович.

Валер'ян ЄСЬКОВ.

м. Харків.

Знаменитої за часів Миколи Васильовича Гоголя калюжі у достославному місті Миргороді, як відомо, уже давно немає. Щезли у мороці далекої минувшини й інші малопримітні прикмети прадідівського миргородського побуту...

І дуже добре, що щезли. Ностальгувати з приводу якої-небудь розваленої клуні — якщо, звісно, та клуня не є особливо вишуканим архітектурним витвором — принаймні, смішно, чи не так, шановні читачі? Отож, признаюся щиро, мене здивувало запитання, з котрим звернувся до мого довідкового бюро миргородське Ілля Логвинович Калашник:

«Коли ми знову матимемо щастливу нагоду переступити поріг дорогого серцю кожного мешканця нашого міста і нашого району будинку № 22—14 по вулиці Червоноармійській?»

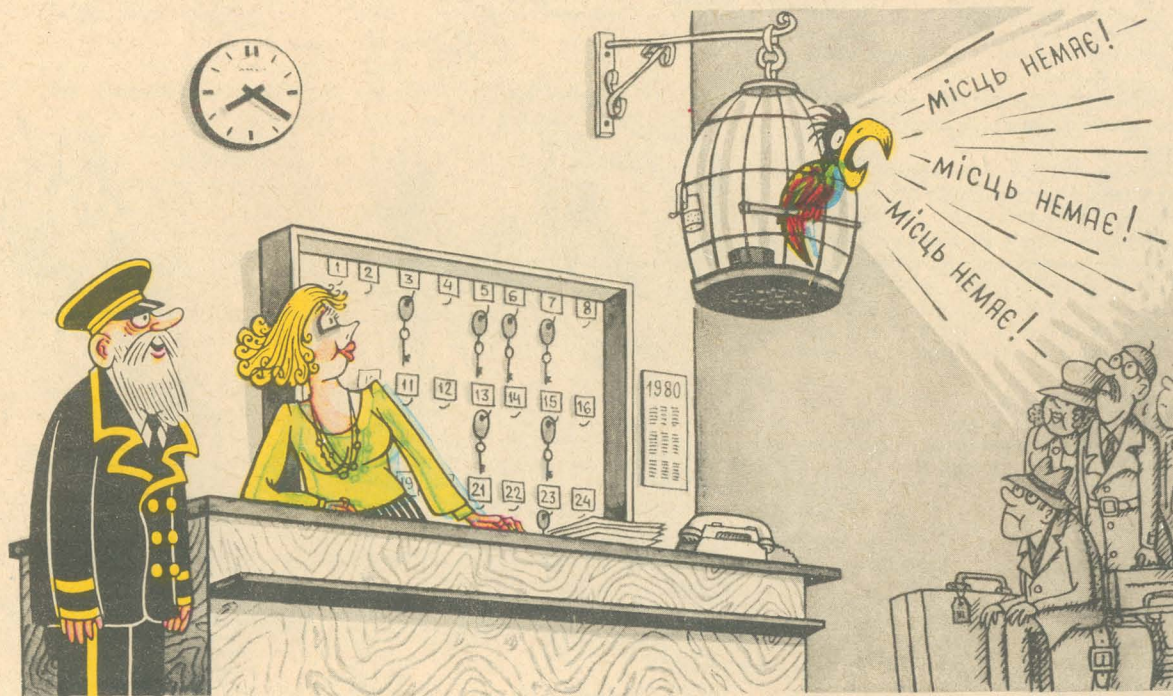
І не лише здивувало, а й насторожило. Бо з минуло-позаминулорічних листів моїх читачів я знав, що в тому напівзруйнованому приміщенні, підхоженому для життя хіба що якоїсь особливо нечистої сили типу, наприклад, Вія, описаного тим же Миколою Васильовичем Гоголем, тривалий час вели подвижницьку боротьбу за сяке-такі існування місцеві ремонтарі сучасної побутової техніки. І якщо ту халупу, те химерне породження давно минулих часів закрили, то цій події треба радіти як великому святу, бо ж, безумовно,десь поруч неодмінно виростає нова — світла і простора, справді сучасна — ремонтна майстерня.

Ну, а коли людина вважає за щастя переступити поріг подібної вітальської споруди, то одразу ж виникає підозра, що ця людина, либонь, належить до якої-небудь ще не відомої секти жахобів, або ж страхопоклонників, і що та секта — вельми небезпечна, позаяк видає за свого спільника населення цілого району.

Ось чому, перш ніж відповісти на дивне запитання І. Л. Калашника, я вдався по точну інформацію до вірогідних миргородських і полтавських джерел. Із цих джерел одразу ж стало відомо, що, по-перше, ніякої страхопоклонної секти у Миргороді немає, що, по-друге, єдину в місті й районі майстерню по ремонту побутової техніки справді закрили і провела цю справедливую антиаварійну акцію районна санепідстанція; і, по-третє, що довіз майстерню до такого сумного, але закономірного фіналу директор полтавського заводу «Ремпобуттехніка» Сергій Єгорович Педашенко. Це він незліченну кількість разів обіцяв миргородцям обладнати їм майстерню, мов лялечку, і стільки ж разів ота примарна лялечка набувала цілком конкретних обрисів дулі, через що власники холодильників, пральних машин, електробритв і т. д. потрапили, врешті-решт, у цілком безвихідне становище. Тож не дивно, що така, здавалось би, проста річ — можливість спокійно полагодити котрийсь із домашніх агрегатів — оцінюється нині у Миргороді як одна із складових справжнього щастя...

А звідси випливає і відповідь на запитання І. Л. Калашника: таку можливість ви матимете тоді, коли у С. Є. Педашенка прокинеться почуття відповідальності. Або ж коли йому нагадають про неї.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

— Чудовий помічник у адміністратора готелю!

— Знову Петро загуляв. Доведеться тобі за нього ще раз відпрацювати.

ПРО КАРАСІВ У СМЕТАНІ Й «ЧЕРВОНУ КНИГУ»

Кажуть, ніби фахівці підрахували, що у величезному арсеналі української фольклористики є понад двісті пісень на «ставково-озерну» тему. Усіх я не знаю, але такі, як: «Ой, на ставу, на ставочку качечка несеться», «Ой, гилля, гилля, гусоньки на став», «Ой, пішла я до ставочка — забарилася», «В кінці греблі шумлять верби», — і чув, і сам співав. Гарні пісні. Що ж, воно й не дивно. Ставок — одна з чудесних окрас українського села. Він не лише чарує закоханих і створює оптимістичний настрій у шанувальників рідної природи, а має ще й неабияке оздоровчогосподарське значення. У ставку купаються, напувають худобу, тримають водоплавну птицю, розводять коропців та карасиків.

От із цією метою — докладніше вивчити, як благотворно впливають водоймища на трударів, як ті трударі ловлять рибку, які проблеми виникають у зв'язку з цим, — я й завітав до Хмельницької обласної інспекції по охороні природи.

Із ставками у нас повний порядок, — оптимістично заявили мені старший інспектор Сергій Андрійович Ярема та його колега інспектор Валентина Василівна Мельникова. — Може, десь один чи два й потребують уваги, а загалом усе гаразд. Гарні ставки, можна покататися й коропців та карасиків половити...

Коли так говорять в установі, покликаний охороняти природу, то, певна річ, кореспондентові «Перця» нічого не залишається, як сховати ручку та блокнот і чкурнути в іншу область.

Але я не чкурнув. Бо мав листи, які заперечували почуте в інспекції. Тому й вирушив у мандри по Хмельниччині...

Звичайно, якщо інспектори мали на увазі колгоспи «Авангард» Деражнянського району та «Дружбу» Волощівського району, то вони були праві: там справді є де покататися, є чим помилуватися і є що половити у водоймищах. Але що можна зловити у ставках села Михайлівці Красилівського району (колгосп імені Леніна, голова Юзюк М. І.), Мисюрівці Старосиньківського району (колгосп «Радянська Україна», голова Сопілка П. Ю.) чи в селі Чаплі на Летичівщині, де в колгоспі імені Калініна головує Мельник І. О.? Анічогосінько. Ні риби, ні раків, бо водоймища замулені, в одному прорвало греблю, інше заросло, перетворилося на смердюче болото, в якому тільки жаби квакають.

Слухають жаб'ячі концерти і в райцентрі Вінниківцях. Є там на околиці колгосп «Шлях до комунізму». А колгоспові належить ставок. Точніше, колишній ставок, а на сьогоднішній день — непролазні джунглі з очеретів та бур'янів. І хоч міцна ще гребля, є добрий місток, але голова колгоспу Гребовецький В. І. не поспішає ремонтувати ставок; мабуть, не хоче, щоб його трудівники споживали смажених коропців та карасиків у сметані...

До речі, про карасів у сметані. Хочете, вірте, хочете, ні, а водяться вони у готовому вигляді в міському ставку Дунаївців. Автором цього кулі-

нарного шедевру є директор місцевого маслозаводу Гарган М. К. Саме його підприємство кілька років підряд спускає у ставок білу смердючу рідину, зовні схожу на сметану. У зв'язку з цим, по Дунаївцях ходять цікава бувальщина. Ніби наловили якісь рибалки карасів, підсмажили на «сметані», у ставку взятій, і хотіли ними закувати. Аж підкрався бродячий кіт і схопив рибищу. Гризону, занявчав і відразу ж окачурився. Рибалки миттю протверезіли. І досі, кажуть, проклинають вони карасів, «сметану» та нещасний ставок...

Якщо вже зайшла мова про нещасні ставки, то найнещасніші вони не в Дунаївцях, а в Ярмолинецькому районі. Скажімо, в селі Томашівці — чим тільки і хто тільки не засмічує ставка!.. Колгосп імені Мічуріна (голова Нагірняк В. В.) спускає гною з тваринницьких ферм. Ярмолинецька райсільгосптехніка (керуючий Петровський Р. В.) — аміачну воду. Нафтобаза...

Але про нафтобазу розкажемо окремо. Справа в тім, що томашівський і, розташований трохи нижче, соколівський ставки утворені на основі річечки Ушиці. А нафтобаза Ярмолинецького райоб'єднання «Сільгосптехніка» (керуючий об'єднанням Кашук С. І., завідувач нафтобазою Бурлик В. А.) — теж недалеко від Ушиці. Так от, цього року хтось чи проспав на нафтобазі, чи не додивився, але полилася солярка буйноплинним потоком в Ушицю, а звідти — в обидва ставки. Все, недодушене аміаком і гною, все, що до того часу жилось, перестало жити й дихати. Та й це не все. Соколівський ставок хтось подумався підпалити. Полум'я здійнялося метрів

на сорок угору. Погоріли верби, паркани колгоспників. Ледве вдалося врятувати кілька хат. А горіло увечері так, що заграва було видно на десятки кілометрів. Навіть у Хмельницькому. І лише інспектори по охороні природи та їхній начальник Дмитро Олександрович Бакаєв нічого не бачили й не чули...

Тепер ставок потребує ремонту. Між іншим, ремонту, очистки, реконструкції тощо потребують не тільки томашівське, соколівське та інші згадані водоймища, а й взагалі третина всіх колгоспних ставок. А їх в області нараховується 1775. Підкреслюю: саме колгоспних, бо на Хмельниччині є ще й рибгоспні угіддя, які в набагато кращому стані. Облрибгосп має спеціальну пересувну механізовану колону для спорудження й ремонту своїх ставок.

А колгоспні водоймища (та й у райцентрах деякі) практично ремонтувати нікому. Для цього потрібна спеціальна болотна техніка. Дві рібоводно-меліоративні станції — Хмельницька й Старокостянтинівська, — хоч і заклопотані вирощенням мальків для колгоспів, але могли б і ремонтувати ставки. Якби мали чим. Їхні екскаватори на гумових колесах у болото не полізуть, а гусеничних вони не мають. Десять років підряд Хмельницький облвиконком уклинно просить управління рибництва Міністерства сільськогосподарства УРСР виділити бодай парочку гусеничних екскаваторів — і ніяких результатів. Не тому, що там сидять скупі начальники, ні. Главк і радий би дати, але йому не виділяє Держплан УРСР...

Отож, щоб на Хмельниччині було більше впорядкованих ставок, щоб вдосталь водилося риби у них, мабуть, потрібно в першу чергу забезпечити рібоводно-меліоративні станції екскаваторами. А ще краще — створити спеціальну організацію для ремонту колгоспних водоймищ, скажімо, пересувну механізовану колону з міцною матеріально-технічною базою. Та й керівникам колгоспів, напевно, треба не чекати, доки із ставок жаби повтікають. Бо в окремих селах люди так і кажуть: «Були в нас коропи та карасі, а тепер нема — записали ми їх у «Червону книгу»...

На закінчення — про «Червону книгу». Коли я вдруге завітав до інспекції по охороні природи, т. Ярема якраз уважно читав її. Що він там вивчав — не знаю. Знаю лише, що жодного документа про неупорядкованість чи забруднення ставок ні він, ні його колега Мельникова так мені й не представили. Начальника облінспекції, на жаль, я не побачив: він був у відпустці. І тоді, гришним ділом, подумалося мені: чи не прихопив т. Бакаєв оті документи з собою, щоб під час відпочинку проштудіювати їх, а згодом просвітити своїх підлеглих?..

Ів. НЕМИРОВИЧ,
спец. кор. Перця.

Хмельницька область.

— От чудасія: на полях уже нікого немає, а агітбригада лише тепер приїхала з виступом.
— Та це нам треба для звіту!

Пришийкобиліхвіст

ГУМОРЕСКА

Начальник контори «Сіно» розпікав підлеглих:
— Протягом місяця ми уже вп'ятнадцяте збираємося на екстренну нараду, щоб загострити найсерйознішу увагу на поліпшенні заготівлі сіна. Але замість того, щоб мати високі показники, ми маємо ганебне відставання. Лише на одній семенівській дільниці глибоко усвідомили відповідальність моменту і косять сіно за графіком, а також випереджаючи графік...

Він витер спітніло лоба і глянув у зал:

— Є хто з Семенівки?

— Є!

— Встаньте, нехай вас побачать люди.

З останнього ряду підвівся дідок і ніяково роззирався навколо.

Начальник контори спочатку здивовано закліпав очима, а потім упевнено продовжив:

— Ось, будь ласка. Ми вчасно зміцнили в Семенівці керівництво, хоч і в літах поставили людину, але бойову. Е-е-е... Як ваше прізвище?

— Мантатка.

— Так от,— вів далі начальник контори,— я й на попередніх нарадах помічав, що товариш Ман-

татка уважно дослухався до кожного слова і робив відповідні висновки. І нехай вам буде соромно, товариші, бо семенівська дільниця — найважливіша. Там — корч на корчеві, болото на болоті. Прошу вас на трибуну, шановний товаришу Мантатка, нехай про ваш досвід знають усі...

Дідок заходився розгублено м'яти бриля:

— Я того... Як би вам сказати...

— Сміливіше,— підбадьорив начальник контори.— Нам сьогодні треба обов'язково, як кажуть у народі, докопатися, де зарито собаку. Бо що ж це воно виходить? Надворі — золота пора, а трава ганебно стоїть на пні...

— Я той... Я — пришийкобиліхвіст...

Начальник контори тріпнув головою:

— Товариші, прошу пробащення. Слово має не товариш Мантатка, а товариш Пришийкобиліхвіст, який керує семенівською дільницею.

— Та ні,— ще більше розгубився дідок.— Семенівською дільницею керує товариш Марченко.

— А ви хто? — притулив до лоба долоню начальник контори.

— Я Мантатка.

— Із Семенівки?

— Із Семенівки.

— Ну, то виступайте.

— Як же я виступлю, як я — пришийкобиліхвіст?

— Так хто ви такий?! — з притиском запитав начальник контори.— Мантатка, Марченко чи Пришийкобиліхвіст?!

— Я Мантатка, але пришийкобиліхвіст. Вони мені за це пообіцяли копицю сіна.

— За що? — заклубочилася пара над начальником контори.— За те, що ви Пришийкобиліхвіст?

— Еге,— показав дідок пом'ятим брилем на стільці.— За те, що ходжу сюди й сиджу в останньому ряду.

— Хто пообіцяв?

— Семенівські косарі.

— Сідайте,— важко провів рукою по обличчю начальник контори, немов одганяючи од себе мару.— Нехай хтось встане із Семенівки і полюдському розкаже, що воно й до чого, а то ви мене так замантичили, що аж у голові пришийкобиліхвіститься...

— Нема нікого із Семенівки,— знизав плечима дідок.

— Як нема?! Я ж наказав усім косарям бути на нараді!

— Вони мене прислали,— виправдовувався дідок.— Я що? Я на пенсії. Пообіцяли копицю сіна, ось і сиджу...

— А косарі що роблять?

— Косарі? — перепитав дідок.— Хлопці при ділі, траву косять...

— Передайте Мантатці...

— Так Мантатка — це ж я...

— Передайте товаришу Пришийкобиліхвосту, що я доберуся й до нього, й до його косарів! А тепер продовжимо нараду. Нам сьогодні за всяку ціну треба з'ясувати, де ж зарито собаку...

Борис ПОЛІЩУК.

м. Київ.

А почалося з того, що харків'янин Віктор Іванович Багрич, порівняно легко придбавши квиток на поїзд № 684 Брест—Київ, зайняв своє місце в купе і знічев'я став придімувати.

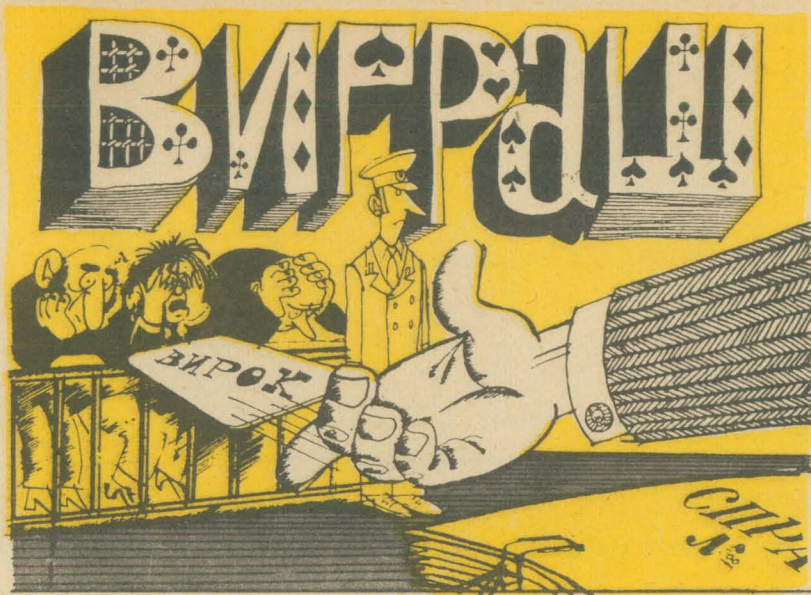
Розбудило його клацання дверної ручки. До купе зайшли ще троє пасажирів. Чемно привіталися і мовчки посідалися навпроти.

Розмова не клеїлась. Може б, отак, у мовчанні та власному апетитному позіханні й доїхав Багрич до кінцевої станції, коли б хтось із попутників не запропонував перекинутись у «підкидного дурня». Пропозиція сподобалася всім. Видно, давалися взнаки далека дорога та надлишок вільного часу. Отож Віктор Іванович, хоча й був з дитинства вихований у пересторозі до азартних ігор, відкинув сумніви і зручніше вмовстився на лаві, готовий до картярських баталій.

За півтори години, протягом яких Віктору Івановичу дуже щастило, бо йшла карта, один із партнерів запропонував нову гру — на «інтерес». Сиріч на гроші. Двоє інших партнерів, а разом із ними й Віктор Іванович уважно слухали умови гри, старанно запам'ятовуючи аксіому, що вигравє весь «банк» той, хто наприкінці партії володітиме двома тузами. Після двох тренувальних спроб гра пішла всерйоз.

Якби хтось до цього сказав Багричу, що він надвезучий у картах, — він би лише іронічно посміхнувся. Але зараз йому було явно не до іронії. Зіграно всього три партії, а в його кишені уже лежать три червінці. Згодом він став володарем сімдесяти карбованців, відтак легко виграв суму, еквівалентну місячній зарплаті. І це — не виходячи з купе, не штовхаючись по дорозі на роботу в громадському транспорті, не протираючи штанів на планерках і виробничих нарадах, де з тебе суворо питають за прорахунки й недбалість...

«Виявляється, й так можна заробляти гроші! — азартно міркував Віктор Іванович, насмішувато позираючи на невдах-партнерів. — Ще дві партії, і я отримаю свої тринадцяті зарплати за три роки наперед!»

Але одразу ж по цій рожевій думці картярська фортуна, мов зумисне, відвернулася од Віктора Івановича. Не встиг він опам'ятатися, як щасливі два тузи з неважливим послідовністю стали з'являтися то в першого партнера, то в другого, то у третього... Як сніг навпівесні, розтанув увесь попередній виграш, натомість Віктор Іванович потягнувся до власного гаманця. За десять хвилин од дев'яноста карбованців не лишилося й сліду, і розгарачений грою харків'янин в ажіотажі подерся на багажну полицю і з вигуком «Ех, була не була!» скинув на підлогу великий і важкий пакунок.

— Що тут? — по-діловому запитав один із партнерів.

— Килим, — вихекнув Віктор Іванович. — Ставлю на нього!

... Ще довго потім, під акомпанемент сімейних сцен, оговтуватиметься Багрич дома, скрушно розмірковуючи над тим, яким же це робом він, котрому так щастило спочатку, лишився без копійки грошей і без килима вартістю вісімсот карбованців.

З абсолютною певністю можемо сказати, що подібні думки дошкуляли й іншим колишнім пасажирам

цього ж поїзда, зокрема — П. М. Ткаченку, який протринькав усі свої гроші плюс радіоприймач «Спідола», О. П. Воловичу, який розлучився із 180 карбованцями, й І. Б. Акатову, котрий сплатив «борг честі» на суму 210 карбованців, і О. І. Ісакову та О. М. Якубовському, які виклали відповідно 690 і 250 карбованців, і Ю. І. Кряквіну, котрий... Але, мабуть, досить.

Усі ці охоплені картярським азартом громадяни, як виявилось згодом — уже на суді, — були твердо переконані, що їм просто не поталанило у грі. Й ніхто з них і гадки не мав: те, що вони дісталися до своїх домівок ледь без штанів, — не випадковість, ні. То була фатальна закономірність. Адже їхніми партнерами по «банку» були професійні шулери Жилко, Капітоненко, Головаш, Папава, Сичинава, Отішвілі.

Дозвольте, але ж у нас немає і бути не може такої дивоглядної професії! Воно, звісно, так. І це чудово знають і самі шулери: Капітоненко, який, закінчивши Київський інститут народного господарства, працював... слюсарем у спеціалізованому будівельно-монтажному управлінні № 16, і Головаш — слюсар ре-

монтно-будівельного управління Київського трамвайно-тролейбусного управління, і Папава — художник-оформлювач Київського експериментально-виробничого комбінату, й Жилко, і Сичинава, й Отішвілі, котрі до того, як стали шахраями, також мали роботу.

Однак чесний хліб їм, бачте, не припав до смаку. Потягну на легкі заробітки. Старанно опрацювавши сценарій, вдалися до гастрольної діяльності на залізниці, зокрема — у поїзді Брест—Київ. І як бачимо, шулерські «вистави» проходили досить-таки вдало. Шахраї добряче відшліфували свою гру, напам'ять визубрили діалоги, навчилися майстерно підтасовувати карти.

Вони, звичайно, знали, що нині не дев'ятнадцятий вік з його картярськими традиціями, ігорними будинками та «боргами честі». Розраховували на простачків. І, на жаль, знаходили їх. Природно, партнери програвали не родові маєтки та породистих жеребців. Вони ставили на добробут своїх рідних та близьких і ґрунтовно руйнували його.

Отож сподівання «сценаристів» на азартних простачків у багатьох випадках справилися: бажаючи пошитися в дурні, як кажуть, іще не перевелись. І тепер їм — обібра-ним до ниточки — скаржитися, чесно кажучи, немає на кого. Хіба що на себе. Тим більше, особливого співчуття ці «жертви» не викликають...

Ну, а щодо шахраїв, то соціальну вартість їхньої театральної постановки визначила колегія народного суду Залізничного району м. Києва. Взявши до уваги той незаперечний факт, що в основі розробленого ними шулерського сценарію лежало їхнє прагнення вести паразитичний спосіб життя, суд виніс «акторам» належний вирок. Цього разу картярська доля зрадила своїх обранців: грати у будь-яку гру з Кримінальним кодексом небезпечно. Отже, як і вимагає партнерство, «виграш» між ними поділено справедливо.

М. МАЙБОЖЕНКО,
член Київського міського суду.
Ю. ІЩЕНКО,
спец. кор. Перця.

МАРНА ТРИВОГА

Байка

Прийшов у спеку до криниці
Напитись Віл. І Бджілка тут пила.
— Привіт, сестрице-трудівнице.
— Здоровий був, — і погула.
Почула Муха ту розмову —
І до сусіди Комара:
— Яка вона йому сестра,
Ото ще голова дубова!
Якби сказав отак на мене —
Взяло б мене, їй-богу, за живе...
— Гай-гай, чого кричиш, мов
навіжена?
Тебе він так ніколи не назве!

Анатолій ГОРПИНІЧ.

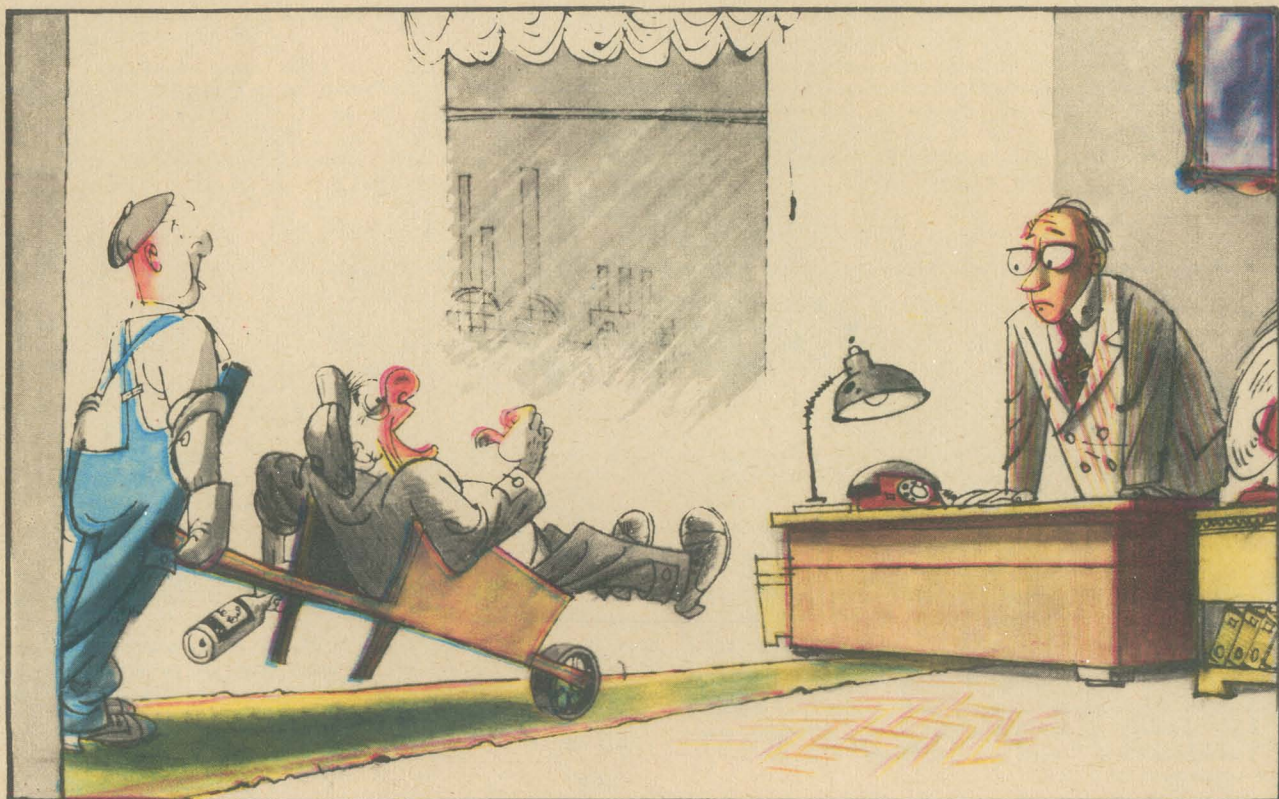

НЕ ПЕРЕДБАЧИВ

Хапати злодіїв хазяїн пса навчив.
І став демонструвати ту науку.
А пес — він пес. Все прямо —
зрозумів —
Схопив хазяїна за руку.

Микола БУРЯК.

м. Артемівськ
Донецької області.

— Ви мене викликали?

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

ПАТРІОТИ СВОГО МІСТА

Якось довелося мені вивчити діяльність одного будівельного управління, котре спеціалізується на прокладанні трубопроводів. Проглядаючи різні документи, побачив акт перевірки, проведеної вищим трестом. В акті, як ведеться, було відзначено глобальні успіхи, досягнуті управлінням за ревізований період, і водночас відмічено певні недоліки. Серед останніх було й таке: керівники управління відпускали стороннім організаціям різні матеріали, котрі строго фондується.

— Ай-яй-яй! — осудливо похитав я головою. — Як же ви могли припустити таке грубе порушення?

— Припустили... — скрушно промовив начальник управління. — Мали місце, по-перше, комерційні взаємозв'язки... Ви знаєте, що таке комерційні взаємозв'язки?

Я здогадувався, але попросив уточнити.

— Це, розумієте, коли ми продаємо якісь організації, скажімо, фондовані труби, а вони нам натомість продають теж строго фондовані запчастини, котрі нам кінце потрібні для тракторів. Але переважно ми відпускали фондовані матеріали за проханням місцевих органів влади. Тягнуть, приміром, водопровід до нових будинків і раптом не вистачає якихось ста метрів труб. От керівники міста і тарабанять нам по телефону: «Відпустіть, будь ласка! Майте совість і свідомість. Ви ж теж живете у нашому місті. Невже ви не патріоти його?» А ми ж таки патріоти. От і відпускаємо. А потім...

— А що буває потім? — не втримав я цікавості.

— Мені, зокрема, — догана. Інших теж не обділили, видали, як той казав, кожній свашці по ковбасці.

Я розчулився, потиснув начальникові руку й сказав, що щиро співчуваю йому.

— Е, то ще нічого, то ще не найгірше, — заспокоїв мене співрозмовник. — От мій керуючий трестом за таке саме порушення вскопав у значно прикрішу халепу.

— А що в нього сталося?

— Будете в них, поцікавтеся. Згодом я побував у тому місті, де знаходиться вказаний трест. І з'ясував. Звели там великий гарний мікрорайон. І все в ньому передбачили: продуктові та промтоварні магазини, і пункт хімічності, і пивний бар, щоб відбити в деякого потяг до більш міцних напоїв, і навіть сауну, вхід до якої коштує стільки, як квиток на концерт іноземного гастролера, і ще багато чого передбачили. А от про кінотеатр забули. Щоб подивитись кінофільм, треба їхати аж до центру міста.

РИМСЬКИЙ СОРТ

Усмішка

Купуйте, люди добрі, часник, у мене він особливий, у магазинах такого не буває... На те й базар, щоб хвалити: не похвалиш — не продаси. Та мій часник справді особливий. Без брехні, — сказаний часник, римський сорт.

За тиждень до битви римські воїни харчувалися самим часником із коржками. Під час битви дості було римлянина дихнути в лице ворогові, ось так: е-е, хе-хе! І ворог тікав з очей мужнього воїна.

Закохані! Коли маєте суперника — з'їжте ось таких дві головки часнику римського — і сміливо рушайте на чоловічу розмову з суперником: вашу кохану і вас він залишить у спокої на завжди...

Римська імперія існувала б і досі, коли б не варвари. Часник не врятував римську імперію, бо варвари з півночі родом, у кожного нежить хронічний — носом вони нічого не відчували. Тому часник мій раджу споживати літом, коли ні в кого нежить немає...

Так жартує чоловік і розпродав свій центнер часнику за якихось півгодини. Хоч і без торговельної освіти — він лише історик: історію стародавнього світу у п'ятому класі мав би викладати, якби поїхав працювати за призначенням.

Віктор ВЕКТОР.

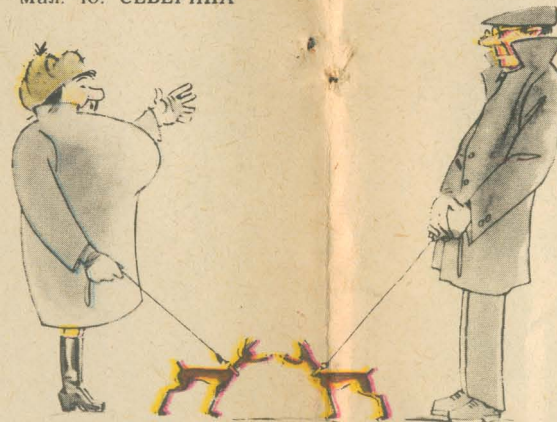
м. Київ.

Мал. В. КАЗАНЕВСЬКОГО

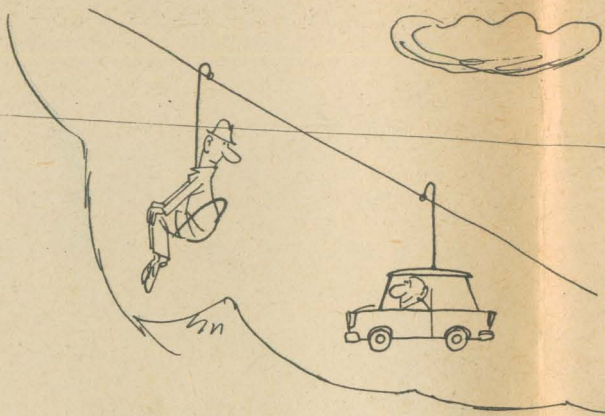
Без слів.

Мал. Ю. СЕВЕРИНА

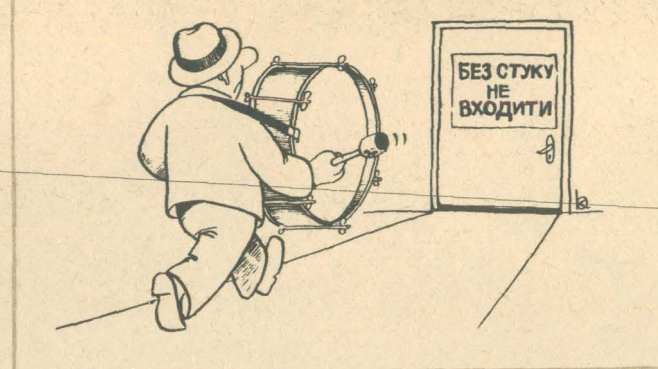
— Що ви, мій Рекс вашому не пара!

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

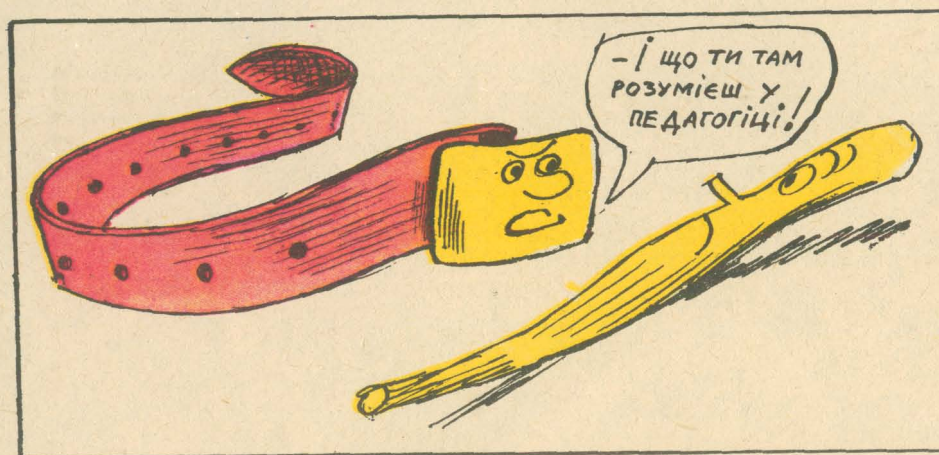

Без слів.

Мал. Т. ЮНАКА

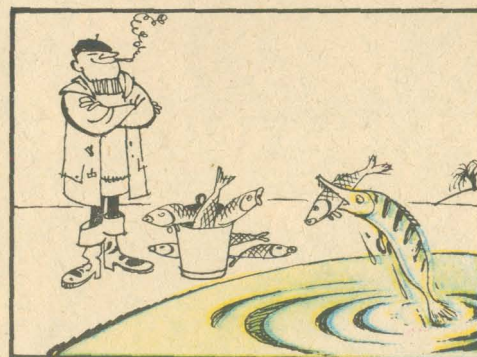

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Без слів.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Чудеса дресировки.

КОРОТКО КАЖУЧИ

● Не шкодував нервів, доводячи, що нервові клітини не відновлюються.

● Тверезо дивився на речі, які не встиг пропити.

● Знайшов тепле місце на холодокомбінаті.

● Не зміг устояти перед хабарем і сів.

● Злодій у кишеню за словом не лізе.

● Одні студенти бігають з лекції на лекцію, а інші — тільки з лекцій.

Іван РУСНАК.

м. Лохвиця
Полтавської області.

● Цікаво, скільки може коштувати безцінний дар?

● Один метикує за трюх, інший на «трюх».

● Він був власником унікальної колекції каменів за пазухою.

● Переходьте рубікони згідно з правилами вуличного руху.

● Девіз бракон'єра: чим далі в ліс, тим більше дров.

● Мав мужність визнавати чужі помилки.

● Ти — мені, я тобі, а суд — обом.

М. ФРЕНКЕЛЬ.

м. Київ.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— І як це його машина рушила?! Ми ж двигун забули поставити!

Овсій КРУКОВЕЦЬ.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ХТО СМІЯВСЯ ОСТАННІМ

— Сьогодні, — сказала Надія Миколаївна, — ми розглянемо твори на тему «Мої канікули». Я рада за вас. Адже ви цікаво провели літо, побували одні біля моря, інші — в селі, в горах, в піонерському таборі. Саме про це ви й розповіли, хоча...

Вчителька усміхнулася:

— Хоча не обійшлося й без курйозів. Ось, наприклад, Василько Чумак написав: «У піонерському таборі мене зарахували в живий куточок...».

П'ятикласники розсміялися, а найдзвінкіше — Іванко Горошкін. Він взагалі сміхотун, а тут таке...

— А в Галі Онищенко ось що я прочитала: «По ясному небі ходить трактор, а на горизонті росте зелена травичка».

Знову сміх лунає в класі, а Іванко — ну, просто заливається, просто падає на парту, ніби його лоскочуть.

— Петрик Бобров теж розвеселив мене, — продовжувала вчителька. — Ось слухайте, що він пише. «Я збирав марки, а товариш прислав мені артистів, бо я їх теж колекціоную».

Смішно всім, а Іванко аж за живіт хапається.

— І ще одна загадкова деталь, — сказала Надія Миколаївна. — Ось ти, Іванку, найголосніше сміявся, а в твоєму творі, між іншим, є всі ті помилки, що і в Галі, і Василька і Петрика, котрі сидять побіля тебе...

— Як це? — здивувались п'ятикласники.

— А хай нам пояснить сам Іванко, — відповіла вчителька.

Іванко підвівся.

— Я, Надіє Миколаївно, я... не винен...

— Чому ж не винен?

— Я... я... — Іванко зніяковів, хвилинку пом'явся, а потім сказав: — Я списав у них!

— У всіх трьох?

— Ага. В кожного потроху... Щоб ви не здогадалися... Але я не навмисне! Воно... само списалося, — закінчив він, понуривши голову.

Клас вибухнув сміхом.

Тільки Іванко мовчав. Тепер йому було не до веселощів.

Андрій КОЦЮБІНСЬКИЙ.

ЗАГАДКИ ПЕРЦЕНЯТКА

(Народні)

Хто всім нам хліб ділить?

У чім не можна дірки повертати?

Без рук, без ніг, а всіх кладе на постіль.

Яким гребінцем не можна розчесатися?

Що сходить без насіння?

Де є міста без будівель і ріки без води?

(Ідекс ен

'епнос 'виньняв 'нос 'ідов л 'жіп)

Записав Петро ПОЙДА.

НЕ ЗЛИНЯВ

Ведмедик запевняв:

— Ти, зайчику, злиняв.

А зайчик: —

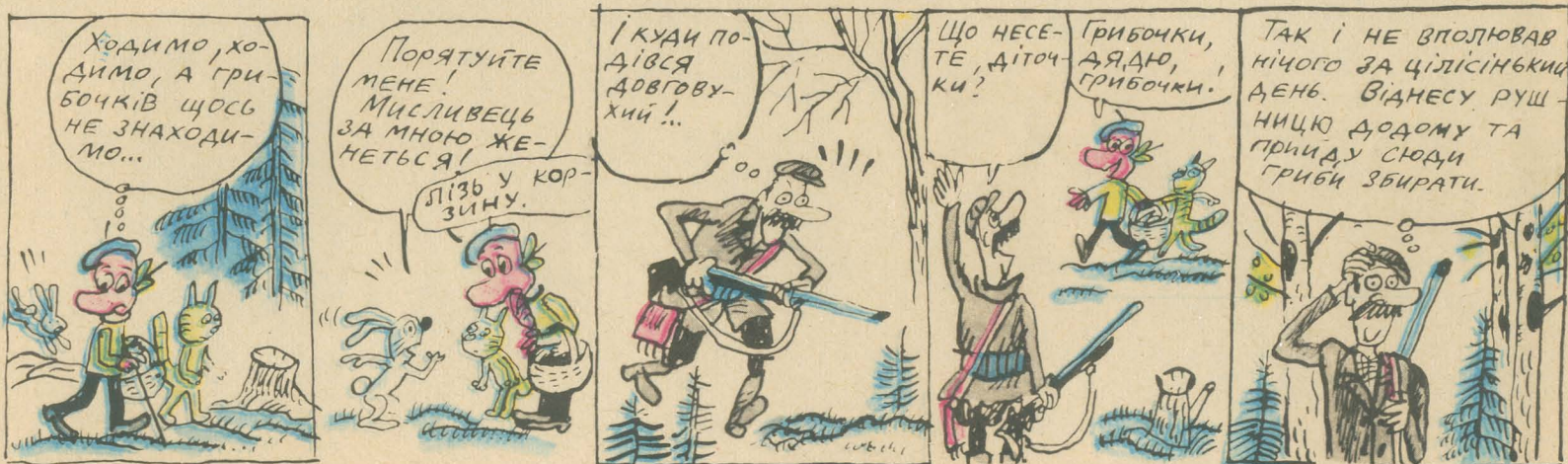
От встругнув!

Я сіру шубку зняв,

А білу одягнув.

Андрій МАНДРІВСЬКИЙ.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ХОБІ

ГУМОРЕСКА

ЯК У РЕСТОРАНІ

Зійшлися двоє приятелів.
— Моя готує їсти, як для бажаних гостей, — каже перший.
— А моя, як у ресторані, — відказує другий. — Сяду за стіл, чекаю, чекаю, гляну на годинник і біжу на роботу.

У ДІДА ПІШОВ

Учитель зустрів п'яного батька одного свого учня і скаржитися:
— Ваш син на перервах скаче по партах!
— Нічого дивного, — відказує батько. — Це спадкове: його дід верхолазом працював.
— Зрозуміло, — відповів учитель. — Добре, що він у діда вдався, а якби у вас, то, мабуть, би попід партами лазив.

Повідомив С. ЯНЧІЙ
з с. Новоселиці Тячівського району Закарпатської області.

У ВОРОЖКИ

— Незабаром ви познайомитесь із гарним брюнетом і будете з ним жити щасливо і радісно! — сказала ворожка одній жінці.
— А ви не могли б мені сказати, як на це прореагує мій чоловік? — запитала жінка.

ДОРОГА ДОДОМУ

П'яничка зупиняє перехожого.
— П-п-пробачте, подивіться, будь ласка, скільки гуль у мене на голові?
— Чотири! — порахував перехожий.
— Дякую... Ну, значить ще два телеграфні стовпи — і я вдома! — зрадів п'яничка.

Повідомив А. УМАНЕЦЬ
з м. Києва.

СИНІВСЬКИЙ ПОДАРУНОК

Завітали в гості до батьків на село син з дружиною та їхні діточки. Раді старенькі гостям, не знають, де й посадити. А найменший онук підійшов до діда та й хвалиться:
— Діду, а ми вам подарунок привезли.
— От, спасибі, — тішиться дід, — а що ж воно таке?..
— А ось! — і онук витяг із валізи здоровенного ножа. — Це той ніж, що кабана колати!

Повідомив О. БОБИР
з с. Золочівки
Млинівського району
Рівенської області

ЯК З ЛІТ, ТО Й З УМА

Занарядився один тесля мало не щодня нести будь-що з колгоспної майстерні додому. І до того знахабнів, що став возиком транспортувати крадене. І от одного разу зустрівся йому голова колгоспу... Що робити? Не розгубився, розвернувся в протилежному напрямку та й їде. Доганяє голова колгоспу.
— Куди це ви їдете, що везете, Панасе Трохимовичу? — питає.
— Та воно знаєте... Вірно, мабуть, кажуть: як з літ, то й з ума. Є такі мастаки, що з колгоспу що-небудь додому цуплять. А я, як бачите, везу з дому в колгосп. Трохи надбав матеріалів та й думаю: дай повезу в колгоспну майстерню. Для діла знадобиться.

Повідомив М. ЗАЙКА
з с. Литвяків
Лубенського району
Полтавської області.

Коли бухгалтер-пенсіонер Трохим Загоруйко попросив сусідку — завідувачку магазином господарських товарів Ніну Фащенко підібрати йому два комплекти столярних і слюсарних інструментів, вона щиро здивувалася:

— Навіщо вони вам, Трохиме Спиридоновичу? Ви ж за все своє життя, наскільки мені відомо, крім дірокола, ніякого іншого інструмента не тримали в руках. Я вам ліпше бамбукові вудлища...

— Спасибі, Ніно. Але не до вудлиць мені, — зітхнув старий.
— Щось трапилось, Трохиме Спиридоновичу? — стривожилася сусідка.

— Поки що нічого, — заспокоїв її Загоруйко. — Але... Словом, підбери мені два комплекти. Через місяць по тій розмові, завітавши до Загоруйки у якійсь справі, Ніна не впізнала його квартири. На місці стола стояв громіздкий верстак, обліплений сосновими стружками. Скрізь валялися лещата для затискування деталей, плоскогубці, кусачки, кліщі, гайкові ключі, викрутки, ножівки, гемблі, долота, паяльник, шматки дерматину, обрізки листів алюмінію і латуні. Всього цього металево-дерев'яний натюрморт завершував Трохим Загоруйко. Він сидів на підвіконні і, наче справський слюсар-сантехнік, орудував розвідним ключем, розгвинчуючи водопровідний кран.

— Вчуса замінювати прокладку золотника, — сказав. — А завтра візьмемося за навішування дверей та циклювання паркету.

— А де ваша Петрівна? — спитала спантелічена побаченим Ніна.

— На кухні. Чуєш, як вистукує молотком? Ніна прочинила двері на кухню і аж назад подалася від здивування: схрестивши по-турецькому ноги, на підлозі сиділа Петрівна і завзято ге-

пала молотком по зубилу, вирубуючи зі шматка металевого листа заготовку якоїсь деталі.

— А-а, Ніночко! — зраділо вигукнула вона,правляючи на носі окуляри. — Я тільки-но згадувала тебе. Допоможи в одній нагальній справі. Хочу опанувати спеціальність газозварника. Всеніке місто обходили вчора з дідом, апарата ж ніде не напители...

— Людоньки! — скопилася за голову Ніна. — Що це за дивацтва на вас нашіли?! Де ви таке бачили чи чули, щоб бабуся в шістдесят років бралася опановувати професію газозварника? Що за дивне хобі ви придумали собі з Трохимом Спиридоновичем на схилі літ? Навіщо вам оце все?

— Восени довідаєшся, нащо воно, теє хобі, — лукаво примружила очі Петрівна.

— А що має статися восени? — насторожилася сусідка.

— А те, Ніночко, — подав голос із підвіконня Загоруйко, — що восени наш будинок знесуть, а нас усіх переселять у нові квартири. Зі всіма, як кажуть, комунальними вигодами.

— Так це ж чудово, Трохиме Спиридоновичу! — радісно сплеснула в долоні сусідка.

— Звичайно, — кивнув головою Загоруйко. — І ще скажу тобі що той будинок-красень зводив виконроб Глобенко з управління, де я сорок років клацав діроколом. Ох, знаю я того виконроба-бракороба... Це ж і двері будуть перехняблені, і паркет дибки ставатиме і квартирка не прочинятиметься. Я вже мовчу про водопровідні крани і таке інше сантехнічне причадалля. Словом, без ремонту і не вселяйся. А спробуй допроситися отих столярів, слюсарів... У моєму віці чекати на них ризиковано... А ти кажеш — хобі...

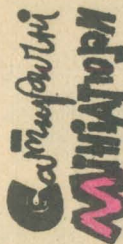
Н. ДУБИЦЬКИЙ.

А БУВ ХУДОЖНИК...

Пішов од нас, бо до палітри
Менш прикладався, ніж до півлітри.
Вітольд СТРЕЛЬЦЬКИЙ.
м. Харків.

ФРУКТ ІЗ ПРЕТЕНЗІЄЮ

Яблуко червине на весь світ горлало:
— Це моя пробабця на Ньютона впала!

ВСЕМОГУТНІЙ

Дістане Жора м'яса без кісток.
І на прем'єру будь-яку квиток.
Влаштує вашу доньку в інститут.
Всього, що може — не розкажеш тут...
Прихильниці його звуть «Божий дар».
Ще б пак! Адже він дамський перукар!..

Марко МЕЛАМЕД.

Мал. К. ЗАРУБИ

Без слів.

ТАКІ ДРУЗИ...

ГУМОРЕСКА

Якось друзі затягнули мене в кафе «Росичка» і налили склянку золотистої рідини.
— Випий, Федоре Антоновичу. Це — здоров'я, — тицнув мені в руку височенку посудину Ананій Мефодійович.
— Я не п'ю, хлопці, — кажу. — Печінка... Посидю з вами трохи і піду собі.
— А ти наплой на печінку, — з притиском сказав Павло Дем'янович. — Будь мужчиною.
— Буде погано, — кажу. — Я себе добре знаю.
— Ти диви! Від коньяку йому буде погано, — усміхнувся рожевощокий Пилип Остапович. — А чи знаєш ти, який це напій? Його сам бог пив би, якби хтось дав йому. На. Хили. Тобі здоров'я прибавиться.
Упросили. Випив. Ще налили.
— Я не можу, хлопці, — кажу. — Серце барахлить.
— Наплой на серце, — радив Павло Дем'янович. — Дивіться, в нього ще й серце барахлить. Будьмо!
Гуртом так просили, що випив. А вони ще налили.
— Повірте, друзі, я не можу. Нирки ледь дишають.
— О, в нього ще й нирки. Пльонь на них, — наполягав Павло Дем'янович. — Коньячок оживить їх. Апетиту тобі підкине. Давай, давай, Оце я розумію. Закусюй. Ти глянй на Пилипа Остаповича. Як огірочок, ніроку. А чого? Чарка кров по жилах гонить.

Пилип Остапович задоволено посміхнувся і кинув у рот шматок ковбаси.
— Мефодійовичу! Чого чекаєш? Наливай, — просив «огірочок». Налили. Мені теж.
— Хлопці, в мене підшлункова залоза, — кажу. — Тричі пльонь на неї, — сказав Ананій Мефодійович. — Коли до всього будеш прислухатися, тоді й між людьми не побуваєш.
Згодом мені погано стало. Дуже. В середині пекло — місця собі не міг знайти.
— Хлопці, я вмираю, — ледь вимовив я.
— О, від однієї чарочки він уже вмирає, — прогудів «огірочок». — Що за чоловік? Помацали мій пульс. Скопилися, миттю доставили додому.
Дружина залилася слізьми. Діти помчали за лікарем.
Я прощаюсь з білим світом. З добрими людьми. Біля мене були й ті, що примушували випити. Побачили, що з мене виходить останній дух — за шапки і в двері.
Я зібрався з силами і гукнув:
— Куди ж ви? Лягайте котрийсь у мою домовину, а я ще трохи поживу. Це ж через вас...
Еге! Накивали п'ятами так, що й орловським рисаками не наздоженеш.

Такі друзі... Аби не лікарі, мабуть, не дописав би оцих рядків.

Олексій ГРИНЧУК.

м. Могилів-Подільський.

ГАЛАС У ДЖУНГЛЯХ

БАЙКА

Заклятий Вовк, що мав негарну славу, Настирно до кошари добивався, Щоб учинити там різно криваву, — Та на гарячому й спіймався. Злочинця посадили в клітку. Довідались у джунглях хижаків про це — І ну по світу розпускати плітку: Вовк живить, мовляв синцем; Він не зобидить і комахам... Нізащо посадили бідолаху! — Та це ж-ж-ж пряме поруш-ш-шення звірячих прав, — Звиваючись, шипів Удав. — Панове, наших б'ють! — Завив Шакал. Його скажена розбирала лютя: — Ганьба! Гав-гав! Скандал!

— Джентльмени, дами, — Заклацав Крокодил зубами, — Я протестую, та й не я один! Звернімося в товариство захисту тварин! Гіена: — Так, припинимо сваволі! Свободу Вовку, волю! — І знявся неймовірний тарарам.
Все ясно нам — Чом галас отаким зчинили Всілякі там шакали, крокодили, Чому шипить Удав: Ви думаєте, Вовка пожаліли? Гай-гай!.. Шукують виправдань громили І для своїх кривавих справ.

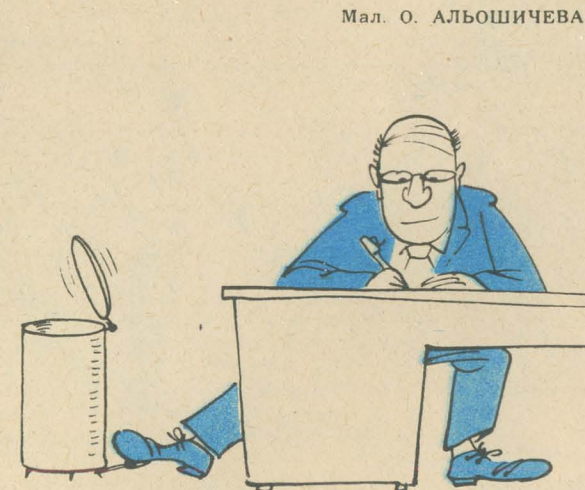
Антоніна ТОРЛЮН.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Щоб баба мала менше клопоту з купленим поросям, житель села Жашковичі Прокопчук Т. І. попросив Іваничівську рембуддільницю спорудити для поросят хлів. Але з того часу сам став мати неабиякий клопіт, бо згадана дільниця підклала йому свиню: гроші у сумі 1600 крб. з нього злупила, а хлів так і не збудувала, хоч минуло вже більше року. Про цю історію розповідалося у № 5 журналу [замітка «Уже дві свині»].

Як повідомив начальник Волинського обласного управління побутового обслуговування населення Г. М. Олексюк, факти, наведені в замітці, дійсно мали місце. За порушення строків будівництва та інші зловживання начальника Іваничівської рембуддільниці Петрова з посади звільнено. Будівництво хлівів закінчено.

Без слів.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

Генерал ходив по кабінету і в похмурій задумі крутив гудзики на своєму пишному мундирі. Останнім часом йому мало не щодня ввижалося, начебто всі газети поспіль рясніють великими заголовками: «Чілі — твердиня законності та демократії», «Піночет — батько чилійської демократії» і так далі, і тому подібне. Це втішало і обіцяло жадані вигоди: і явним, і не явним друзям та покровителям його буде зручніше мати справу із «батьком демократії», ніж із генералом Піночетом.

Піночет посміхнувся і розпорядився викликати до себе юристів. Найвизначніших, ясна річ.

Юристи не забарилися. Деякі з них на всяк випадок попрощалися з рідною та друзями і з'явилися на аудієнцію до генерала, як мовиться, із речами.

— Сеньйори, — суворо прорік генерал, звертаючись до перепуджених законників. — Я зібрав вас для того, щоб оголосити своє рішення. У кабінеті залагла мотильна тиша. Хтось нервово позичнув — аж щелепа хруснула.

— Будучи твердинею антикомунізму, — по урочистій паузі продовжив генерал, — належачи до вільного світу, ми виступаємо за повагу законності і, якщо хочете, демократичних прав.

При цих словах хтось із присутніх од несподіванки гикнув.

— Що стосується законності, то ви, — генерал обвів пальним поглядом прикишких слуг Феміди, — самі знаєте, що вона в нас у належній пошані.

Юристи поспішно закивали головами.

— І ось, — підняв палець Піночет, — настав час показати усьому світові нашу повагу та любов до демократії. А для цього її потрібно одягти у відповідну уніформу. Пробачте, я хотів сказати, що все треба оформити і викласти у вигляді закону. Одне слово, сеньйори, Чілі потрібна конституція! Стара, як ви знаєте, згоріла. В прямому розумінні.

Генерал подумав, що це сказано навіть із гумором, і посміхнувся. Юристи полегшено зітхнули — цього разу, здається, пронесли...

— Отже, сеньйори, — Піночет знову споважнів, — на вас покладатися відповідальне й почесне завдання: скроїти і зшити... Вибачте, я хотів сказати, що на вас покладатися завдання скласти проект конституції. Модель її в основному така. По-перше, — генерал загнув мізинця на лівій руці, — у нас буде демократичний конгрес. Народ сам обирає депутатів у вищій орган державної влади.

Юристи недовірили й з острахом зирнули на генерала.

— При цьому, — додав Піночет, понижуючи тон, — собі я резервую тільки скромне право затверджувати депутатів конгресу. Щоб у храм демократії випадково не прокралися чужі нам елементи. Чи ви, може, вважаєте, що я не правий!

— Що ви! Що ви! — загав цвіт чилійської юриспруденції. — Так і запишемо: генерал Піночет, сиріч, президент країни буде сам затверджувати обранців народу...

З місця нерішуче піднявся якийсь панок.

— Пробачте, генерале, а як же буде з військовою хунтою!

— Всі мої колеги одержать звання пожиттєвих сенаторів і підуть у відставку. З правом носити форму, зрозуміло. Надалі я буду самостійно вершити державні справи, чи ви

Вісмі з того світу

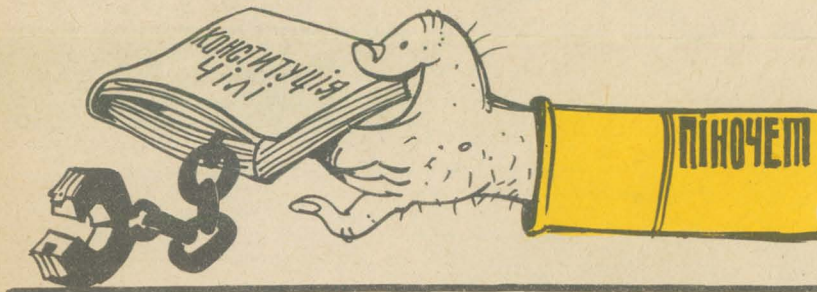
хотіли б якусь свою думку відносно цього висловити!
— Боже збав! Тільки — самостійно! Жоден чоловік не годен краще за вас... Так і зазначимо!
— У Чілі будуть діяти політичні партії, — урочисто проголосив генерал, загинаючи безіменний палець.
— Однак, як ви знаєте, я не люблю хаосу в політиці. Якщо партія беззастережно і гаряче підтримує президента, — ми нічого не будемо мати проти. Якщо ж ні, — Піночет скрушно розвів руками, — значить, їй не місце в нашому демократичному суспільстві. Але й вона не залишиться поза увагою: про її місце потурбується наша славна охранка... Може, хтось із вас має інший погляд на це!
— Ні, ні! — замахали руками юристи. — Все правильно! Так і запишемо! Тільки, якщо ваша ласка, уточніть, як саме мають проходити ваші, тобто президентські вибори!
— Вони будуть мати дуже демократичний характер, — загнав серед-

потряс над головою міцно стиснутим кулаком...

Усі інші деталі майбутньої конституції теж були обговорені й узгоджені без будь-яких затруднень, і юристи, відкланявшись генералові, взялися за роботу...

Через півмісяця проект конституції уже лежав на столі Піночета. Генерал проектом залишився задоволений — усе було скроєно і зшито відповідно до намальованої генералом моделі. Конституція охоплювала всі аспекти піночетівської демократії так, наче ретельно підігнаний мундир — генеральську статую. Навіть те, що юристи в своїй заподатливості трішки переборщили — приписали Піночетові за новою конституцією орудувати в країні іще 23 роки, — не зіпсувало настрою новоспеченого поборника демократії. Хай так! Іще одним орденом мундира не зіпсуєш!

Обговорення проекту вирішили обмежити одним місяцем — що обговорювати, коли й так усе навіть

ній палець Піночет. — Кожен виборець одержить бюлетень із моїм іменем і опустить його в урну. Отож вибори, як бачите, для всіх виборців будуть рівноправні: кожен матиме одну й ту ж саму можливість, одне й те ж саме право — голосувати за одного й того ж самого кандидата в президенти і, безумовно, обрати його.

— Оце буде справжнє свято демократії! — зауважив хтось із присутніх.

— Без жодного сумніву! — уточнив генерал. — Вибори стануть святом для всіх: по всій країні буде грати музика, люди будуть співати й танцювати. Життя в Чілі стане святом, яке завжди зі мною, пробачте, завжди з собою. Але мушу зауважити, що в своєму загалі наша публіка ще не доросла до вершин справжньої демократії. Над нею доведеться як слід попрацювати. Щонайменше років п'ять. Так і запишіть у новій конституції: встановлюється п'ятилітній перехідний період. Хай люди звикають, дозрівають. А тоді почнеться уже таке буйне свято, такий розгул демократії, що...

Тут Піночет загнав одразу вказівний та великий палець і енергійно

незрячому ясно!! Отож пора приступати до референдуму, хай скажуть своє «так» — і справа обладнана! А хто відмовиться голосувати — в бучегарню! Нічого не вдієш — демократія теж вимагає жертв!

І жертви були. Напередодні референдуму піночетівці влаштували криваву баню тисячам чилійців.

Референдум же проходив у звичній діловій обстановці: війська були приведені в підвищену бойову готовність, солдати отримали додаткові набой та гранати, на вулиці вийшли танки, літаки з наповненими баками і повними боекомплектми стояли готові до вильоту; було оголошено стан облоги...

Окрім того всього, було заготовлено й цілком достатній надлишок бюлетенів. Тому Піночет був спокійний, сюрпризів він не очікував. І коли в самий розпал референдуму генералові подзвонили із посольства Сполучених Штатів та поздоровили із заслуженою перемогою, він стримано подякував, усміхнувся у вуса і поклав на примірник конституції, що лежала перед ним на столі, свій демократизований кулак.

Володимир ЛАПСЬКИЙ.

Понад 17 мільйонів нараховує нині армія безробітних у капіталістичному світі.

Мал. С. БУЛАХА

— Якщо хочеш, то роботу знайдеш.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Запевняю вас, на цьому стільці вам буде значно зручніше.

Малюнки з журналів: «СТИРШЕЛ» — Софія, «ОЙЛЕНШПІГЕЛЬ» — Берлін, «ШПИЛЬКИ» — Варшава.

Смішинки

КОЛОРАТУРНІ ВПРАВИ

Фрау Мюллер скаржиться сусідці:
— Ні, так далі тривати не може. Завжди, як тільки моя дочка починає виконувати свої вправи зі співів, ваш собака починає вити.

— Мені дуже прикро, — сказала сусідка, — але ваша дочка завжди починає першою.

У РЕСТОРАНИ

— Офіціанте, котлета така тверда, як бляха.

Офіціант подивився в тарілку і сказав:

— Тепер, коли ви її погнули, то вже їжте.

ПОПРОСИВ

Генріх підійшов до садової хвіртки і попросив сусідку:

— Чи можу я взяти мою стрілу?

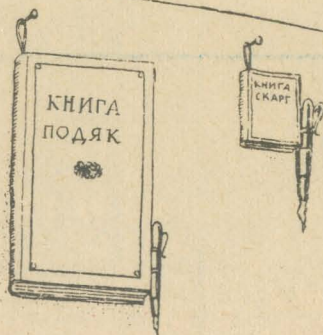
— Звичайно, мій любий. А де вона застряла?

— У вашій кішці.

Переклала з німецької
Ольга КОСТИНСЬКА.

— А хлопчика у вас немає?

Без слів.

— Усі ремонтні роботи завершилимо якісно і в строк.

Без слів.

ВИБРИКИ ПЕГАСА

«Ні, я тебе не буду їсти, — Насупивсь вовк неначе їж». С. Т-ук із Новоград-Волинська.

— Незрозуміло, але страшно.

«Баба миттю остовпіла дужче від стовпа...»

О. К-л із Буринського району на Сумщині.

— Можете не повірити, але ми остовпіли ще дужче.

«Це не диво, далєбі, Скажу правду я тобі. В нас в селі (це не секрет) Проживає кум Пакрет».

П. Х-па з Оратівського району на Вінниччині.

— Воно, може, й не секрет, але таки диво!

«Міліція все списала Тихону на смуток, І за все одержав він Аж п'ятнадцять суток.

(Слово «суток» русізм, але без нього не буде рими)».

С. К-ко з м. Знам'янки на Кіровоградщині.

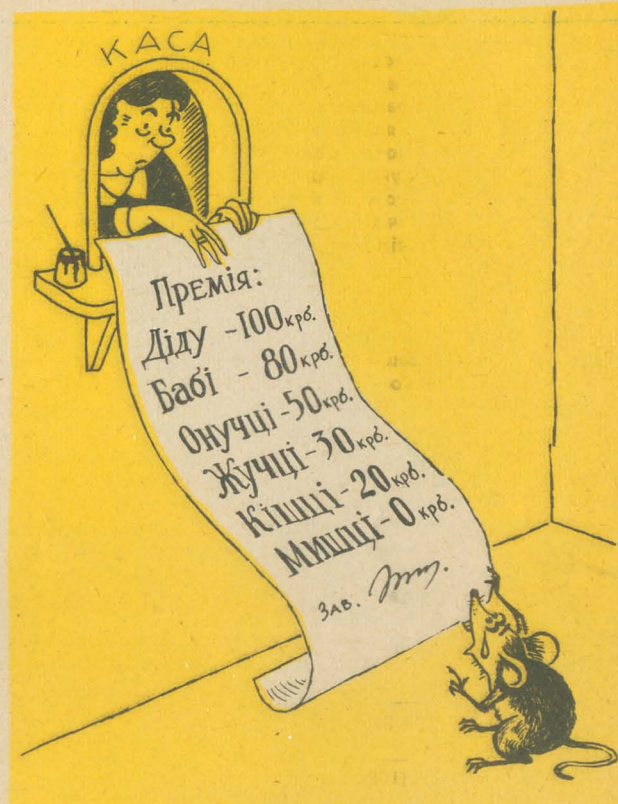
— Сміливіше, сміливіше! Заради рими чим не пожертвуєш!

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Які тільки несподіванки не чатують на автопасажирів Черкащині! Але найнеприємніша — це та, коли пасажир з напередодні купленим квитком приходить на черкаський автовокзал, а йому кажуть, що рейс відмінено. Пасажири, істотно, обурюються, а керівники автовокзалу у відповідь звинувачують у цьому... автоінспекцію. А при чому ж тут автоінспекція? Уся її «вина» полягає лише в тому, що, турбуючись про пасажирів, вона ретельно перевіряє автобуси перед виходом у рейс. Так, приміром, з 65 перевірених автобусів 44 виявилися несправними. І їх, звичайно, автоінспектори не дозволили випускати на лінію. Про отаке, з дозволу сказати, автообслуговування розповідалося у фейлетоні «Коли заїдає кермо» (№ 9 журналу).

Після виступу Перця начальник управління автопаркової служби Міністерства автомобільного транспорту УРСР І. В. Кривенко повідомив, що факти, вказані у фейлетоні, дійсно мали місце. За низький технічний стан випущених на лінію автобусів головних інженерів Смілянського автопідприємства 23111 Компанця В. І. та Канівського 23116 — Настенка В. А. з посад звільнено. З метою усунення недоліків Черкаське обласне управління пасажирського автотранспорту розробило і здійснило ряд додаткових заходів, підвищило вимоги до технічних служб. Поліпшилася підготовка автобусів до виїзду на лінію.

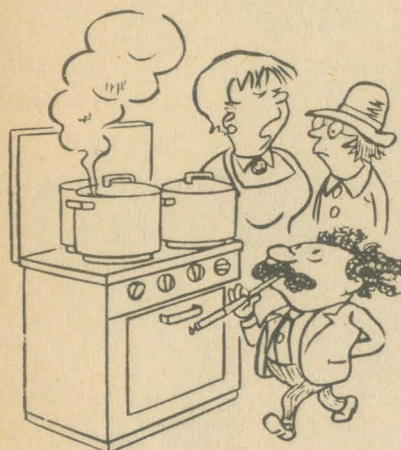
Мал. В. ЧМИРЬОВА

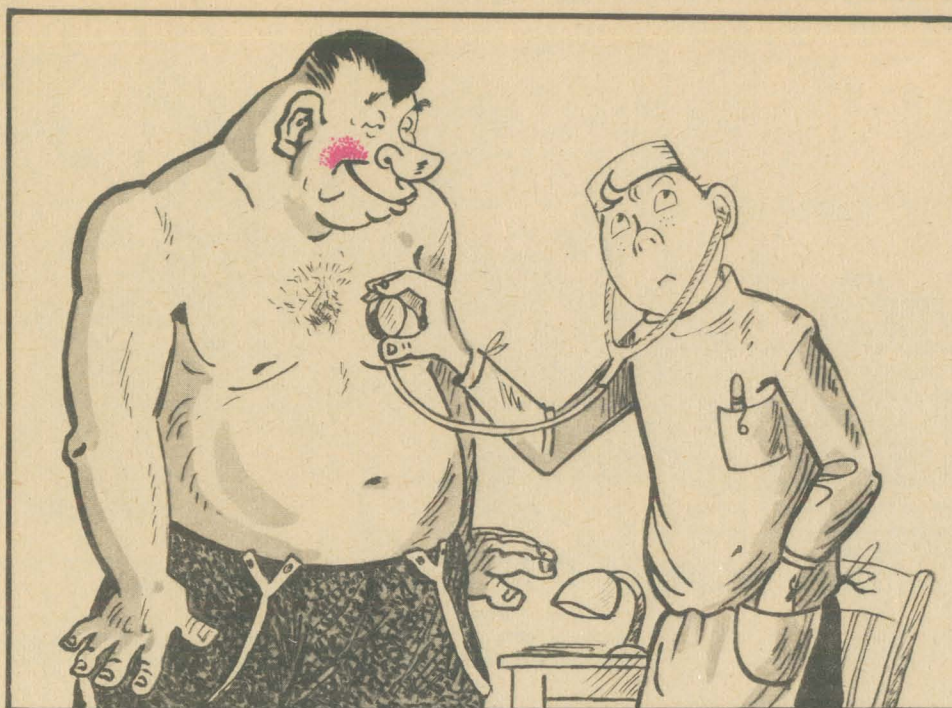
Не казка, а бувальщина.

— Даремно стараетесь, я вже збанкрутував.

— Мій попередній чоловік дуже любив заглядати в кастрюлі.

— Бю-ле-те-ня, бю-ле-те-ня, бю-ле-те-ня!..

СТРАШНЕ ПЕРО НЕ В ГУСАКА...

«Прошу розглянути мою заяву про те, що громадянка Пахолик Г. М. напала на мене на місці роботи і обзивала мене цинзурними словами, які тільки існують на світі».

(Із заяви в товариський суд).

Повідомив І. ПАЩЕНКО.

«...і ще відносно п'яниць. Їх треба вішати не в закомарках, а на видному місці, біля оголошень. І хай висять доти, поки не поправляться...»

(Із виступу на зборах).

Повідомив Я. ТКАЧІВСЬКИЙ.

«Обругав всякими словами і посилав мене на всі сторони».

(Із заяви).

Повідомив О. МАМОНТОВ.

«Тепер ми віруючим доводимо, що бог не один на небі, там уже появились і космонавти».

(З виступу агітатора).

Повідомив І. ЛОТОЦЬКИЙ.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ Багато разів жителі села Пологи звертали до керівників Охтирського районного вузла зв'язку зі скаргами на те, що їхні радіодинаміки більше мовчать, ніж працюють, та нічого так і не добились. Динаміки, як і раніше, день-два на тиждень поговорять, а потім мовчать. Про це у № 9 журналу був надрукований лист.

Після виступу Перця головний інженер Сумського обласного виробничо-технічного управління зв'язку І. Ф. Шинко повідомив, що нині радіо в селі працює нормально.

★ «Вважати за еталон» — так називалася замітка, опублікована у розділі «Виставка ширнотреба» («Перець» № 10). У ній повідомлялося про те, що Фастівська (Київщина) меблева фабрика випустила партію книжкових шаф, які виявились стопроцентним браком.

Як повідомив редакцію голова Фастівського міського комітету народного контролю І. М. Гришин, замітка обговорювалася на загальних зборах колективу. Наказом по об'єднанню «Броваримебелі» колишньому начальнику відділу тех-

нічного контролю фабрики Лобай А. А. оголошено догану, на нього зроблено грошове нарахування, оголошено догану і заступнику директора фабрики Филимонову А. В. за низьку якість сировини, що поставляється для виробництва шаф. Посилено контроль за якістю готової продукції, вона тепер відвантажується лише в належній упаковці, ділянку складання шаф укомплектовано кваліфікованими робітниками. Всі ці заходи дозволили вже нині значно поліпшити якість продукції.

★ У № 11 журналу, у фейлетоні «Дорогий дарунок» писалося про те, що у м. Миргороді (Полтавщина) ні в магазинах змішторгу, ні в крамницях споживкооперативу неможливо знайти електролампочки.

Заступник голови виконкому Миргородської міськради Л. І. Ющук на цей виступ Перця надіслав відповідь, що такі факти дійсно мали місце. Нині електролампочки є в торговельній мережі міста в широкому асортименті.

★ Продавці магазину № 85, що в селі Нижній Струтині (Івано-Франківська обл.), несвоєчасно вивозили склотару, а коли її накопичилось хтось-скільки, перестали приймати склопосуд у покупців. Скарга про це надійшла до Перця.

Голова правління Рожнятівського районного споживчого товариства тов. Федоряк повідомив редакцію, що факти, вказані в листі, при перевірці підтвердились. За відмову приймати склопосуд у населення завідуючий магазином Липовської оголошено сувору догану, тепер посуд у магазині приймають у необмеженій кількості.

★ Про те, що під час злив було зруйновано полотно автодороги по вулиці М. Горького, що у райцентрі Криве Озеро (Миколаївщина), і дощові води неодноразово заливали садиби мешканців, писалося у листі жителів.

Голова виконкому Кривоозерської райради А. С. Ласинський повідомив редакцію, що нині автодорогу відремонтовано.

Отсканировал reduktor
для rutracker.org

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ,
С. ОЛІЙНИК, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ,
В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНЬСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець.

Адрес редакції: 252047, Київ-47, ул. Петра Нестерова, 4.

Журнал «Перець» № 21 (1087).
(на українському мові).
Видається двічі на місяць.

Здано на набору 02. 10. 80. Підписано до друку 21. 10. 80. БФ 10893. Формат видання 70×108/3.

Офсетний друк. Умовно-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,1. Зам. 04967. Тираж 2900.000.

© Журнал «Перець», 1980 р.

Рукописи не повертаються.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордену Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.
Ордену Леніна комбінат печаті видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Роберт Браун, американський підполковник у запасі, колишній «зелений берет», який воював в Індокитаї, видає журнал «Солдат фортуни», при допомозі котрого формуються зграї «диких гусей», як називають найманців.

Через свій журнал Браун закликав «гусей» вирушати до кордонів Афганістану на допомогу интервентам, що діють проти цієї країни.

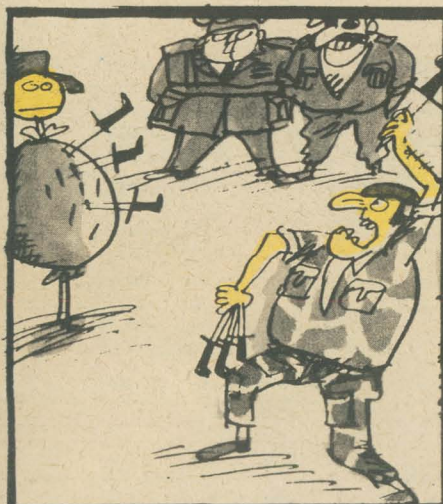
Якось у барі Рудий Білл зустрів свого давнього приятеля одноокого Джіма.

За чаркою віскі згадалися джунглі Анголи, Родезії... І згадалися «гусаки» по зграї.

Засвербіли руки професійних головорізів: вони знову потрібні!

Дуже скоро «гусаки» у спецтаборі відновили спортивну форму.

А потім умілі руки спеціалістів не менш вправно загримували їх під «братів-мусульман».

«Пам'ятайте, — сказав перед вильотом «табуна» полковник ЦРУ, — за добру роботу — добре платять».

І темної афганської ночі «брати-мусульмани» перейшли кордон.

У їхні плани входило і знищення шкіл, і вбивство активістів нової влади, і масові диверсії... Та не так сталося, як гадалося.

Виявляється, їх чекали. Від такої гарячої зустрічі все пішло шкереберть.

Із зграї «диких гусей» Біллу і Джіму пофортунило: вони залишилися живі.

На допиті вони проливали крокодилячі сльози і клялися, що стали жертвою обману. Аякже! Треба було рятувати свою «гусячу» шкуру.